

desa muck

POD MILIM
NEBOM

Ljuba moja Zala!

*Ko sem pisala to knjigo, si bila še čisto majhen dojenček
in zelo sem si želela, da ne bi nikoli ušla od doma, ko
zrasteš. Če te pa že bo odneslo na potep po svetu, me,
prosim, vzemi s sabo,*

tvoja mami.

*Torej! Mislim, da je zelo fino pisati roman.
Prepričana sem, da bo pomemben za celo človeštvo in da bo
precej pripomogel k temu, da bodo ljudje boljši, da ne bo več
vojn, lakote itd.*

*Počutim se zelo poduhovljeno. Torej.
Sicer pa, kot vse kaže, je pisati roman precej težko, čeprav se
bom strogo držala resničnih dogodkov.
Vseeno ni tako enostavno začeti, kot bi človek mislil, kadar
bere druge knjige. Torej ...*

*Mogoče pa jaz sploh ne znam pisati?
Najbolje, da kar začnem, pa bomo videli. Torej?
Kaj pa če bo to najslabši roman vseh časov?
Ni važno, kar začela bom. Torej ... Morda bi pa vseeno prej
napisala matematično domačo? Neeeeeeee!!! Torej:*

Pod milim nebom

PUSTOLOVSKI ROMAN

napisala Vlasta KOROŠEC, 6. c razred

Sedela sem pod skakalnico na Šišenskem hribu in čakala Tajo. Bil je oblačen majski dan in nekoliko me je zeblo, ker sem bila oblečena, kot da sva že na morju. Gledala sem Šiško, ki se je razprostirala pod menoj, in si mislila: »Ti uboga, bedna, siva Šiška, v kratkem boš samo še bled spomin.« S pomilovanjem sem gledala proti naši šoli, ki se ji je že od daleč videlo, da je šola, in se nasmihala ob misli na naš razred, ki se je prav ta trenutek potil pri matematični šolski, medtem ko sem jaz za vse večne čase opravila s tem. Čez eno uro bova s Tajo že na avtobusu za Ankaran in potem – SVOBODA!!!

Ko sem ji prvič predlagala, da bi skupaj pobegnili v Ameriko, je dejala: »Ti si nora!«

Nato sem ji podrobneje razložila svoj načrt:

Najprej bi vdrli v počitniško hišico očkovega podjetja v Ankaranu, kamor smo vsako poletje hodili na počitnice. To ne bi bil noben problem, ker so te hišice kot iz papirja in pred junijem ni nikogar tja. Tam bi imeli postojanko, kjer bi čakali na odhod primerne ladje, ki bo šla iz koprške luke naravnost v Ameriko. V Ameriki bi takoj poiskala stike s tistimi igralci in režiserji, ki so mi najbolj všeč. Več let

sem skrbno zbirala njihove naslove. Vse te čudovite ljudi sem tudi pismeno obvestila, da prihajam, in gotovo so se že veselili. Taja pa bi se prijavila v tečaj za astronave, kar je bila njena največja želja, tu v Ljubljani pa ni nobene take šole. Seveda bi vsi takoj opazili najino izredno nadarjenost in nama pomagali pri težkem začetku. Izračunala sem, da bi uspeli že čez leto, leto in pol – torej še preden bi doma končali osemletko.

»Kako bova pa prišli na ladjo?« je vprašala Taja.

To je bila v resnici edina pomanjkljivost v mojem načrtu. V vseh literarnih virih, ki sem jih preučevala v ta namen (Twain, Milčinski itd.), je bilo naštetih več načinov, kako mladoletnik brez dokumentov in denarja pride na prekooceansko ladjo. Najpogostejši je bil slepo potništvo, ki se ga bova medve poslužili samo v skrajnem primeru. Osebnost sem se nagibala k prijateljskemu prepričanju kapitana ladje.

Na primer:

Stojiva v kabini kapitana velike prekooceanske ladje. Noge se nama do kolen ugrezajo v mehko preprogo. »Občudujem vajin pogum, dekleti!« ljubeznivo reče bradati možak in puhne prisrčen oblaček dima iz svoje pipe. Nato sklone prijazne debele prste in veselo reče: »Tudi sam sem ušel od doma, v vajinih letih. V malhi sem imel samo kos suhega kruha in nekaj kislih jabolk. Pa me poglejta zdaj! Kapitan in lastnik največje flote na svetu sem. Ne vem več, kam bi z denarjem. Svoji ubogi stari materi, ki sem jo zapustil pred davnimi leti, sem v rodni vasi postavil osemnadstropno hišo in na polje se je prevažala pulit plevel v srebrnem mercedesu. Zdaj, ko je reva umrla, sem ji kupil celo domače pokopališče s cerkvijo vred.«

Dobrodušnež bruhne v neutolažljiv jok. Natočim mu kozarec viskija in rečem s trdnim glasom: »Ne joči, Jack, zdaj sva medve tukaj!«

»Hvala vama,« reče in si obriše oči. »V naši posadki se vedno najde prostor za pogumna dekleta.«

Če pa nama s kapitanom ne bi uspelo, bi pritisnili na ladijskega kuharja, mu ganljivo predložili najin položaj in ga prepričali, da morava od doma zaradi nečloveške krutosti, ki jo nad nama izvajajo najini starši.

»Saj ne izvajajo nobene krutosti!« se je uprla Taja.

»Kako, da ne!?!« sem se razburila. »Te mogoče pustijo v jahalni tečaj? Ti bodo kupili avtomatik? Moraš biti vsak dan že ob sedmih zvečer doma ali ne?! No, vidiš! In da o krutosti svojih staršev sploh ne govorim! Že dvanajst let se ločujeta in me vsak dan sprašujeta, s kom bi rada živela, ker se vsak od njiju boji, da se ne bi odločila zanj. Onemogočata mi razvijanje talentov s tem, da me silita, naj se učim, in mi ne dovolita, da bi ves dan brala in gledala televizijo ter se tako izobraževala za svoj bodoči igralsko-pisateljski poklic. Pa saj nima smisla, da še govorim! Stokrat sva se že pogovarjali, kakšni težaki so najini stari.«

Taja mi je morala priznati, da imam prav, vseeno pa je bila zelo neodločna in vsak dan sem ji morala za vspodbudo navajati primere tistih, ki so v Ameriki uspeli brez šol: Nikola Tesla, Frankenstein, Chaplin, Lassie.

»In vsi so že kot otroci pobegnili od doma! Seveda, če bi ti raje do smrti hodila v šolo in ubogala mamo, kar izvoli ...«

Ona pa samo: »Ne vem, rajši ne bi, mogoče drugo leto, med počitnicami« ... itd.

Nato smo imeli za slovensko domačo nalogo spis, ki sem ga morala prebrati pred celim razredom.

Moja najboljša prijateljica

(prosti spis)

Moja najboljša prijateljica je Taja Grabnar. Ima dolge rjave lase, modre oči in je najlepša deklica v razredu. Je tudi najlepše oblečena, ker ima vse iz Italije.

Najboljša učenka je zato, ker je zelo pametna in pridna. Taja je prvakinja šole v krosu, hodi h klavirju in h baletu ter obiskuje nadaljevalni tečaj angleščine. Ima zelo dobro srce, smilijo se ji vse živali, rastline in celo predmeti, zato zelo pazi na svoje stvari.

Isreina sem in ponosna, ker je ravno ona moja najboljša prijateljica.

Ko sem prebrala spis do konca, je bila Taja čisto rdeča v ušesa in oči. Med odmorom je prišla k meni, me prijala za roko in dejala: »S teboj grem. Kamorkoli hočeš.«

Čakala sem jo torej na Šišenskem hribu, da jo popeljem v Ameriko, ona pa je še vedno čepela v šoli skupaj z ostalimi, navadnimi otroki samo zato, ker se je ves teden učila za matematično šolsko. In to kljub temu da ne bo nikoli izvedela, kako je bila ocenjena! Ravno zaradi te njene čudne bolezenske navezanosti na šolo me je pričelo skrbeti, če bo sploh prišla.

Tisti trenutek so se iz šole usuli otroci. Napeto sem strmela tja, čeprav iz take razdalje Taje ne bi mogla razločiti. Jezero otrok je pričelo odtekat v vse smeri, le proti Šišenskemu hribu se ni napotil nihče. Pogledala sem proti zvoniku in v mraku komaj še razločila, da je ura pol osmih. In kaj zdaj? Avtobus odpelje čez slabo uro ... Pričelo me je zebsti in nekaj, kaj jaz vem kaj, me je stiskalo v prsih. Luči so se prižigale in videla sem vse tiste majčkene človečke po stanovanjih: večerjali so, potem pa bodo gledali nadaljevanko, za katero jaz ne bom nikoli izvedela, kako se je končala. Od daleč se je zdelo, da se imajo vsi radi po svojih domovih, samo pri nas doma se nimamo. Ugibala sem, če sta moja stara dva že doma in če se kaj jezita, ker me še ni iz šole. Še dobro, da zame nista nikoli tako v skrbeh, kot je na primer mama za svoje čevlje in oče za svoj avto. Jaz seveda ne ždim tiho v kotu predsobne omarice, vsa elegantna, praktična in zloščena, na mesec pa tudi požrem več hrane kot avto bencina.

Ko bom postala svetovno znana pisateljica in igralka, ter bodo vsi časopisi polni mojih slik in bom dobila že vse možne nagrade na vseh področjih, ne bo nič drugače. Recimo: ves svet bo spremljal, kako bom prejela že svojega tretjega oskarja. Skromno se bom zahvaljevala, zlati lasje pa mi bodo v slapovih padali vse do roba z diamanti posute obleke. Vsi bodo jokali in omedlevali, množice bodo rjovele od navdušenja, samo moja mama se bo presedala na svojem častnem

sedežu v prvi vrsti, grizljala bombone in tečnarila: »Saj sem vedela, da bo slabo končala! Kdo pa sploh je ta polizanec, ki jo treplja na odru?! Saj nista skupaj krave pasla! Ameriški predsednik?! Meni se že ne zdi pošten fant!«

In potem bo nastopil najbolj pretresljiv trenutek. Oskarja bom dvignila visoko v zrak in vsi bodo lahko videli solze v mojih skrbno naličenih očeh, ko bom spregovorila z jasnim glasom: »To nagrado posvečam edinemu človeku, ki se mu moram zahvaliti za svoj uspeh. Mama – to je zate!«

Ljudje bodo glasno hlipali in se objemali, reporterji bodo ihteli, z glasovi skrhanimi od ganotja, opisovali pretresljivo razpoloženje, medtem ko bom jaz svečano stopala naravnost k mami in ji ponižno izročila kipec. In mama bo namrgodeno in na glas, da jo bo slišal ves svet (neposredni prenos!), rekla: »Kaj naj zdaj počnem s tem kičem? Jaz že ne bom brisala prahu z njega, ti pa najbrž tudi ne, lena kot si!«

Očeta hvala Bogu ne bo, ker se ne bo hotel odreči svojemu popoldanskemu spancu zaradi takšne neumnosti, kot je podelitev oskarja njegovi hčerki. Tako mi vsaj on ne bo delal sramote s pripombami. No ja, če nič drugega, bosta prišla v zgodovino zato, ker sta finančno podprla moj beg z denarjem, ki je bil namenjen za šolsko kosilo in malico, za končni izlet in za knjige Sinjega galeba, ter z nekaj neprosto voljnimi prispevki iz očetovega žepa.

Odločila sem se, da Taje ne bom več čakala in da grem kar sama. Poleg čudnega občutka, da nimam nikogar na celem svetu, se me je začel lotevati tudi strah. Skozi glavo so mi šinile razne govorice o morilcu iz Tivolija in tedajci sem zagledala, kako se skozi mrak vzpenja proti meni nekaj belega. Morilec? Duh? Še kaj bolj groznega?

Bila je Taja. Oblečena je bila v bele kavbojke, bel pulover, bele teniške in roza nahrbtnik. Bila je videti kot fotografija za članek »Kako naj se letošnjo pomlad oblačijo pobegle najstnice«. Od same sreče, da je

vendarle prišla, bi jo najraje pretepla.

»Hotela sem še poslednjič v življenju obrisati tablo,« se je tiho opravičila.

Nato sva se divje pognali proti avtobusni postaji. Tekli sva mimo našega bloka in začutila sem silno tesnobo, ko sem v stanovanju zagledala luč. Doma sta in čakata me. Na kuhinjskem oknu se je pojavila mamina silhueta. Tako samotna. *Ne jokaj, Vlasta!* Taja se je ozirala k njihovem bloku, ki se je izgubljal v daljavi, in ramena so se ji tresla. *Ne joči* zdaj, ko začenjava novo življenje! Spomni se na partizane, Taja! Njim je bilo še veliko težje!

Ojej, nasproti gresta dva policaja. Srce mi je treskoma štrbunknilo iz glave v želodec. Midve sva dve pridni punčki, gospoda policaja, samo za trening tečeva z nahrbtniki. Niti pogledala naju nista.

In končno postaja. Avtobus za Koper. Komaj sva sedli na svoja sedeža, je zahrumel motor in ...

... Avtobus se pelje! Kakšen fantastičen občutek! Kako lepo je v napol praznem večernem avtobusu, prijetno ogrevanem in diskretno osvetljenem. Srečni sva ždeli na svojih sedežih, poslušali tiho glasbo iz radia in gledali odhajajočo Ljubljano. Taja je iz nahrbtnika privlekla dve žemlji, dva sira v trikotniku in jabolka.

»To smo imeli danes v šoli za malico. Vzela sem še zate.«

Jedli sva in molčali in nato je Taja vprašala: »Misliš, da nama bo uspelo?«

»Jasno!« sem dejala s polnimi usti svoje poslednje šolske malice v življenju.

»Povej, Vlasta, kako bo, ko bova prišli v Ameriko?«

Zleknila sem se nazaj, se zasanjano zastrmela v svoj odsev v temni šipi in pričela pripovedovati: »Seveda nama na začetku ne bo lahko. Mogoče bova morali najprej delati kot natakarici in pomivalki posode. Bledi bova, lačni in spali bova pod stopnicami. Tako so vsi začeli. Nekateri so celo brskali po smeteh. To ne traja dalj kot en mesec, je pa obvezno.«

»In potem bom prva najstnica v vesolju!« so se Taji koprneče zasvetile oči.

»Si predstavljaš sošolce, ko se bodo najine slike pojavile v časopisih?« sem se zasmejala. »Kap jih bo! Poli in Sonja bosta razpadli od zavisti. Pa prfoksi! Oh, oh, oh. V nočnih morah jih bodo preganjale njihove lastne besede: 'Iz tebe ne bo nikoli nič, Koroščeva! Slabo boš končala! Sramota si za šolo in za staršel!' Veš kaj, razredničarki bova pa poslali skromno darilce, krzneni plašč, recimo. Ona je bila vedno dobra z mano.«

»Kaj pa mami?« se je nenadoma oglasila Taja. »Tudi staršem morava takoj poslati kak avto in tisoč dolarjev.«

Nato je sramežljivo vprašala: »Saj jih ne bo preveč skrbelo, kajne?«

»Kak dan že mogoče, potem pa se bodo navadili. Sploh pa jima bova pošiljali razglednice.«

»Saj bova kmalu nazaj?«

»Takoj ko uspeva. Veš, da se morava sošolkam pokazati v svojih novih oblekah! Pripeljali se bova v ogromni črni limuzini; takoj po zadnjem zvonjenju, tako da bodo vsi še pred šolo. Smrtonosno lep šofer nama bo odprl vrata in se priklonil. Stopili bova ven, oblečeni v čisto svilo in najmodernejše kavbojke, posute z biseri. Oh, njihovih obrazov res nočem zamuditi!«

Ta prizor mi je živo vstajal pred očmi. Videla sem se, kako maham zbranim sošolcem in delim avtograme, v ozadju nekje pa stojita oče in mama ter me nekoliko plašno in proseče opazujeta. Z blagohotnim nasmeškom stopim k njima in ju objamem. Mama zahlipa in mi čvrsto ovije roke okrog vratu, pa tudi oče si obriše solzo in ganjeno reče: »Oprosti nama, draga hči. Niti slutila nisva, da si genialna.«

Ravno sem si začela predstavljati, kako stopam po rdeči preprogi v zbornico, kjer me pričakuje učiteljski zbor s šopki v rokah in kako pristopi k nama ravnatelj in reče s tresočim glasom: »V imenu vseh učiteljev vama podarjam zlato spričevalo za osmi razred, ker sta s svojimi uspehi dokazali, da ne potrebujeta osnovnošolske izobrazbe. Živel! naši najljubši učenki

Vlasta Korošec in Taja Grabnar!«

In ravno v tem svečanem trenutku je šofer zavpil: »Ankaran!«

Zapustili sva varni avtobus in se znašli na ankaranskem križišču, ki ga je osvetljevala ena sama svetilka, in spoznala sem, da bova morali do cilja še precej pešačiti. Potopili sva se v temo.

Pot se je strašansko vlekla in tema je začela postajati že prav nadležna. Razsvetljene hiše ob cesti so bile redke in tu pa tam naju je brez vsakega žara, zgolj po službeni dolžnosti, oblajal kak pes. Nato pa nenadoma še hiš ni bilo več. Samo še tema. In tišina. Nenadoma se je iz daljave zaslišalo samotno pasje zavijanje.

»Tako tulijo, kadar kdo umre,« je prestrašeno dejala Taja.

»Kje pa! Kadar kdo umre, skovikajo sove, in če jo slišiš v bližini, pomeni, da si zdaj ti na vrsti. Vohajo smrt,« sem ji vspodbudno razložila.

Tedaj se je točno nad mojo glavo zaslišal zategel hu – hu – hu. Prijeli sva se za roke in po prstih oddrobili dalje. Izza ovinka se je prikazala razsvetljena zgradba in pohiteli sva v okrilje luči.

»To je ankaranska bolnišnica!« sem vzkliknila veselo.

»Oh?! Če je bolnišnica, potem imajo gotovo tudi mrtvašnico. Poglej, tam, kjer so tiste plave luči!«

Taja je pokazala proti vrsti oken, skozi katere je zloslutno žarela modrikasta svetloba.

»Nič hudega ne bo! Strašiti začnejo šele ob polnoči,« sem jo tolažila in isti hip sva na razsvetljenem hodniku bolnišnice obe ugledali veliko stensko uro. Bilo je točno dvanajst in tri minute. Od bolnišnice se je odlepilo nekaj belega. Zakričali sva in se pognali v dir. Za nama pa se je plazilo nekaj mrzlega, nekaj neopisljivega in nečloveškega.

Tekli sva, dokler se ni pred nama zasvetlikalo morje. Bila je plaža, kjer smo se kopali vsako poletje, in že so bile tu hišice. Presenetilo me je, ker so bila vsa vrata in okna zabita z deskami.

»Take so kot iz papirja!« je rekla Taja očitajoče.

Nič se ni dalo napraviti, morali sva poiskati drugo prenočišče. Za nama se je razprostiral gozd, poln duhov iz ankaranske mrtvašnice, ki so komaj čakali, da prestopiva nevidno mejo, pred nama pa morje. Na mivki je ležal čoln in v njem sva si poiskali zavetje za tisto noč.

Zleknili sva se na vlažne deske in obžalovali, da nisva vzeli s seboj zimskih oblačil. Stisnili sva se skupaj, vendar zaradi mraza vseeno nisva mogli zaspiti. Končno sem se začela pogrezati v dremež, ko je čisto zraven čolna nekaj zateglo zacvililo. V hipu sem bila čisto budna.

»Duhovi poskušajo priti v čoln,« sem slovesno sporočila Taji.

»Kaj pa, če jim bo uspelo?« je zahropla Taja in divje sva se oklenili druga druge.

»Moj stari ata je rekel, da proti duhovom pomagajo molitve. Znaš kakšno?« sem vprašala.

Tedaj pa je spet zacvililo, pravzaprav zatulilo, in za nameček še globoko vzdihnilo.

»To niso duhovi, temveč volkodlaki,« sem strokovno ugotovila.

Mislila sem, da bo to pomirilo Tajo. Toda ne. Bila sem presenečena, koliko molitvic je naenkrat znala.

»Pri volkodlakih molitev nič ne pomaga,« sem jo poučila. »Najboljša je srebrna krogla iz puške ali pa je treba splezati na drevo. Volkodlak lahko vidi istočasno na vse strani, le navzgor ne. S starim očetom sva zato nekoč celo popoldne presedela na drevesu, okrog katerega se je klatil volkodlak in kričal: 'Voham človeško kri!' ter grozno tulil in zavijal.«

»Si ga videla?« me je vprašala s tresočim glasom.

»Nisem smela pogledati dol. Ata je rekel, da je to lahko usodno.«

»Slišala si ga pa?«

Za odličnjakinjo je bila res neizobražena!

»Samo nekateri ljudje so poklicani, da slišijo in razumejo njihovo govorico. Naš ata, na primer, je bil že tak.

Sproti mi je pripovedoval, kaj govori volkodlak. Ata je bil na splošno v dobrih stikih z raznimi bitji. Kadar sva šla v gozd, se je okrog njega kar drenjalo palčkov in vil in morala sva paziti, da jih nisva pohodila.«

»Si jih ti videla?« je vprašala Taja hlastno, očitno je že pozabila na pošast zunaj čolna.

»Jasno, da ne! Kam bi pa prišli palčki in podobni, če bi jih lahko videl vsak?«

»Seveda jih nisi videla, ker palčkov in vil sploh ni! Stari oče te je nalagal!«

Od ogorčenja bi jo najraje ugriznila v nos, ki ga je tiščala v mojo ramo. Tedaj pa je spet srhljivo zacvililo, zagrgalo in vzdihnilo.

»Volkodlakov torej tudi ni?« sem vprašala zlobno. »Kar izvoli, pojdi sama iz čolna in se prepričaj!«

»Saj vse verjamem,« je rekla Taja hitro. »Še kaj mi povej!«

Tisto se je spet oglasilo. Tokrat še glasneje in še bolj zateglo in še dalj časa je trajalo. Taja se je čisto sploščila ob meni.

»Tole pa ni samo volkodlak,« sem ugotovila. »Mislim, da je z njim tudi vampir. Pogosto delujeta skupaj. Pa tudi pokopališče je takoj za tistim ovinkom! Imaš kaj česna s sabo?« sem vprašala Tajo, ki mi je skušala nekaj odgovoriti, vendar ji je iz grla prihajalo samo hripavo piskanje.

»Ata bi bil jezen name, ker sem odšla na pot tako nepripravljena. Bistvenih stvari sploh nisem vzela s sabo! Namesto olja za sončenje bi morala vzeti česen, molitvenik, blagoslovljeno vodo, ošpičen kol in predvsem križ. Na križ v določenih primerih trzajo tudi volkodlaki.«

Taja je nekako spet prišla do glasu.

»Tako hočem odtod!« je dejala.

»Kako?! Tale volkodlakec in vampirček sta pravi otroški vrtec! Predstavlja si, koliko se jih drenja okrog mrtvašnice in v gozdu! Da duhov, ki se semkaj hodijo lunit s pokopališča, sploh ne štejemo!«

»Kaj delajo?«

»Živi ljudje se čez dan tukaj sončijo, duhovi se pa

lunijo in potem imajo poseben, srebrnkastomoder lesk. Čisto mahnjeni so na to!»

»Mislim, da ne bova dočakali jutra,« je vdano dejala Taja.

Tisto se je zopet oglasilo in slišalo se je, kot da škrtja z zobmi. Udarila sem se po čelu.

»Sem pa res trapa! Če si pisala šolsko, imaš v nahrbtniku gotovo ravnilo!«

Imela je dve. In s pomočjo robcev sem ju zvezala v križ in ga dvignila visoko v zrak, da so ga lahko natančno videli vsi duhovi, vampirji in podobna navlaka.

»Tako! Zdaj zagotovo ne bo nobenega sem noter.«

Kot v odgovor na moje besede je tisto zacvililo še bolj zateglo in vzdih je bil še posebej dolg in žalosten.

»Očitno ga je tole s križem prizadelo,« sem ugotovila zadovoljno.

»Meni se pa smilijo. Saj mora biti grozno, če po smrti takole bluziš okrog in se te vsi bojijo in te nihče nima rad,« se je takoj zganilo Tajino čuteče srce.

»Nič hudega jim ni. Oni v tem uživajo. Zdajle, ko se jih ti bojiš, so prezadovoljni. Osrečila si jih za cel teden in ...«

Opazila sem, da je Taja zaspala. Le kako more? Počutila sem se zelo zapuščeno in postalo me je strah. Kaj če tista reč zunaj samo čaka, da obe zaspiva? In medtem ko je Taja poleg mene mirno drnjohala, sem jaz od mraza in strahu trepetala, čas pa se je morilsko vlekel. Pred notranjimi očmi so mi vstajale pošastne podobe, ki mi jih je prišepetaval glas starega ata. Nato sem se spomnila, da je konec koncev tudi on že mrtev in da se z ostalimi duhovi najbrž potika kje v bližini. To me je pomirilo, ker sem vedela, da bo že on uredil z njimi, da nama ne bodo ničesar napravili. In zaspala sem tudi jaz.

Vendar ne za dolgo. Sonce še ni zares posijalo, ko sva bili že pokonci. Bilo je še bolj mraz kot ponoči in zdelo se nama je, da se ne bova mogli nikoli več ogreti. Skakali sva po mivki in šklepetali z zobmi, ogla-

sila pa se je tudi lakota. V trgovino sva šli mimo pokopališča in bila sem jezna na vse duhove, ki so zdaj mirno smrčali v svojih grobovih, medtem ko sem bila jaz zaradi njih čisto tresoča od neprespanosti. Trgovina je bila še zaprta in zvirali sva se po stojalih za kolesa, mimo pa so domačini odhajali na delo in naju grdo gledali. Tudi prodajalka naju je gledala grdo, ko je končno odklenila trgovino in naju spustila noter.

Vse tako kaže, da so vsi odrasli zjutraj zaradi nečesa užaljeni. Kadar sem se zazrla v jutranji obraz svoje mame, sem se vedno počutila krivo za vse napake človeštva v njegovi celotni zgodovini in celo za naravne nesreče. Ko sem opazovala, kako se z očetom vsak dan ogorčeno plazita v službo, sem se spraševala, zakaj sploh vstajata, če vesta, da je pred njima tako grozen in nesmiseln dan.

Prodajalka naju je torej sovražila iz svojih jutranjih razlogov in prav videla sem, kako si želi, da bi mi lahko na vsako vprašanje odgovorila z »nimamo«, in vidno je postajala boljše volje, ker ji je to pogostokrat uspelo. Niso namreč imeli niti križa in blagoslovljene vode niti molitvenika in celo puške s srebrno kroglo ne. Dobila sem samo kilo česna in krasen lovski nož, ki se je odpiral na vzmet in je pri tem deloval zelo grozeče.

Hišice kljub zabitim oknom in vratom niso bile čisto neuporabne. Spredaj so imele majhno verandico. Utaborili sva se na eni izmed njih in se vrgli na hrano, zraven pa listali stripe, ki sva jih kupili ogromne količine.

»Nič hudega nama ni,« je ugotovila Taja.

Sonce je končno pričelo greti, salama in kruh sta bila sveža, kumarice ravno prav kisle, v čokoladi so bili veliki celi lešniki in stripi so bili napeti ko hudir. Oh, da, bilo je popolno, še posebej ob misli, da se je začel dan tudi za moje sošolce. Učijo se in pišejo naloge in že jih prevzema tista zoprna tesnoba bližajočega se popoldanskega pouka, ki je še hujša, če je dan sončen in lep. Bil je torek in prva ura – telovadba. Da, naj-srečnejša sem bila prav ob misli, da bo prva ura telo-

vadba, mene pa ne bo tam. Nikoli več ne bo ponižujočega tekanja v premajhnem dresu, ko te vsi dečki buljijo točno tja, da bi videli, če ti je od prejšnjega tedna že kaj zraslo. Nič več surovega glasu učiteljice za telovadbo, njenega kričanja in posmehovanja. Nič več njenih poskusov umora s skoki čez kozo in plezanja po zamaščenih vrvi. Nič več ponižanj pred množico na kro-sih.

Ko sem Taji razodela svojo radost, je rekla: »Jaz imam pa zelo rada telovadbo.«

Ampak ona je imela rada tudi matematiko in celo kemijo.

Spet sva se predali užitku nenadzorovanega brezde-lja in ravno sem bila zaposlena z natančnim oblizova-njem čokolade z ogromnega lešnika, ko sem čez rob stripa zagledala, kako jo naravnost proti nama maha oskrbnik počitniškega naselja. Taja je bila že na drevesu, od tam pa – smuk na streho hišice. Jaz pa sem zaradi svojega, že omenjenega, odnosa do telovadbe oskrbnika pričakala kar na verandi.

»Kaj pa ti, Koroščeva, delaš tukaj? In kaj počne tista smrklja na strehi?«

Tisti trenutek se res nisem mogla spomniti nobene-ga razloga.

Po mučni tišini se je oglasila Taja s strehe:

»Medve... na strehi pleteva gnezdo. Imamo... naravoslovni dan... in vsak mora splesti eno gnezdo za nalogo.«

»Naravoslovni dan, praviš? Kje so pa drugi sošolci?«

»Tamle pletejo gnezda,« je Taja pokazala proti gozdu.

Oskrbnik je napravil sumničav obraz.

»Me imata vedve mogoče za norca?«

»Neeeeeeeeeee!!!« sva vzkliknili v en glas.

»Kje pa! Učitelji pravijo, da se tako najbolje približa-mo naravi: nekateri učenci si spletamo gnezda, drugi kopljejo rove kot lisice, ostali pa urejajo podvodni svet, da bi bilo ribam udobneje,« sem se potrudila, da bi napravila Tajino laž bolj verjetno.

Oskrbnik pa je vedro dejal: »Vesta kaj, z mano bosta

šli na policijsko postajo, in če tam ugotovijo, da je vse res, kar sta mi pravkar natvezili, vama bom lastnoročno pomagal splesti gnezdo in če bo treba, bom znesel tudi jajce.«

Taja je počasi prilezla s strehe in bila je zelo bleda. Spogledali sva se. Pograbili sva vsaka svoj nahrbtnik in naslednji trenutek že dirjali proti cesti. Kmalu sem spet začutila posledice svojega odnosa do telovadbe: pričela sem zaostajati za Tajo, razdalja med mano in oskrbnikom pa je bila vedno krajša. Že sem tik za seboj zaslišala njegovo piskajočo sapo, že me je zagrabil za rob majice in mislila sem, da je vsega konec, ko ga je zvil silovit napad kašlja in se je moral ustaviti. Ko sva prisopihali v varno razdaljo, sva opazovali, kako kreha, hrope in se opoteka po cesti.

Poznala sem to, od mame! Zaradi njenih napadov kadilskega kašlja pri izletih v hribe pogosto nismo prišli nikamor, in točno tak kašelj je pri nas vsako jutro odmeval iz kopalnice.

Ker pa pri kadilcih ne moreš predvideti, kako dolgo jih bo zvijalo, sva vseeno stekli naprej, da si pridobiva potrebno prednost. Ravno sva pritekli do lokalne postaje, ko se je avtobus primajal izza ovinka. Rešitev! Zdaj naju ne more več ujeti! S poslednjimi močmi sva skočili na lokalca, plačali šoferju ter se razgledali za prostima sedežema. In ostrmeli. Na sedežu za šoferjem je udobno sedel oskrbnik in se nama navihano smeh-ljal. Avtobus je nenadoma postal potujoči zapor, ki naju je peljal naravnost v konec najine avanture.

»Pa smo spet skupaj!« je smeje dejal oskrbnik in razlagal šoferju in celemu avtobusu, kako naju zdaj ne bo več izpustil z oči. Najina avantura je bila res kratka. Trajala je samo en dan. Jutri bova spet sedeli v isti klopi in vsi se bodo norčevali iz naju.

»In sploh še nisva ničesar doživeli,« je kujavo rekla Taja in me očitajoče pogledala.

»Drugič bova ušli pa po tvoje!« sem ji zabrusila.

Na misel mi je prišel Superman. Če bi bila lahko na njegovem mestu, bi avtobus preprosto dvignila in z

njim odletela v veselje. Oskrbnika bi pustila na kakem oddaljenem planetu, kjer rastejo mesojede počitniške hišice, ostale potnike pa bi varno vrnila njihovim družinam. Že sem se videla, kako z ljubeznivim nasmeškom izročam objokanim in hvaležnim materam njihove otroke, ki se me oklepajo in tulijo: »Hočemo ostati s Supervlasto!«

A že se je avtobus ustavil na naslednji postaji. Gor se je zdrenjala zelo debela ženska, obložena z vrečkami in s kopico majhnih otrok, od katerih sta kapljala sladoled in stopljena čokolada, ter padale odlomljene lizike in papirčki od bonbonov.

Nenadoma je v avtobusu postalo tesno, hrupno in brez zraka, in potniki so postali nemirni. Ženska in otroci so naju zrinili proč od oskrbnika, ljudje so pričeli vstajati in jim odstopati prostor, tedaj pa je avtobus speljal in otroci so se pričeli kotaliti vsepovsod, ženska pa je pod seboj zmečkala nekaj vrečk in ljudi. Nenadoma je začela tuliti: »Ustavite! Ustavite! Enega otroka sem pozabila na postaji!«

Vsi njeni preostali otroci so se pričeli grozno dreti, avtobus je zavrl, odprla so se vrata, porivali so naju sem in tja in nama hodili po nogah – in nenadoma sva se znašli na pločniku skupaj z žensko in otroci. Avtobus je odpeljal dalje in ko sva zmedeni gledali za njim, sva videli oskrbnikov obraz prilepljen na šipo, kako ves zaripel in stisnjen med košare z zelenjavo jezno odpira usta.

Bili sva svobodni.

Mencali sva in pogledovali okrog sebe. Bili sva v predmestju Kopra. Izpustili sva nekaj bojnih krikov, vrgli nahrbtnika visoko v zrak in se zakadili proti prvi slaščičarni.

»Od tu – do tam!« sva rekli in slaščičarki pokazali celo polico tort. Kmalu sva bili tako nabasani, da sva z izgubljenimi očmi obsedeli za mizico in brskali po ostankih kremšnit, rolad, orehovitih rezin in po packariji, ki je bila včasih sadna kupa s sladoledom in

smetano. Z odpetima zgornjima hlačnima gumboma in občutkom, da nama nihče nič več ne more, sva se odzibali iz slaščičarne in za vogalom zagledali nekaj čudovitega.

Bil je majhen in zanikrn lunapark, toda imeli so fliperje in avtomobilčke in srečelov. In kaj bi kdo hotel več od življenja? Seveda sva si vsega privoščili v ogromnih količinah, najteže pa me je bilo spraviti proč od srečelova.

Večeralo se je že, ko sva se končno odpravili proč. Šibila sem se pod težo nahrbtnika, v katerem so bili obeski za ključe, majhne plastične punčke s krilci iz penaste gume, keramični psički in porcelanasta morska deklica – ter celo večji vrtni palček. Bila sem popolnoma srečna.

»Ko bom imela stanovanje, si ga bom lahko takoj opremila s temi prekrasnimi rečmi!«

»Menda ne misliš vsega tega vleči s seboj v Ameriko?« je zaskrbelo Tajo.

Kakšno vprašanje! Seveda se nikakor ne bi hotela ločiti niti od enega samega samcatega predmeta.

Nedaleč od lunaparka pa je bilo nekaj imenitnejšega. Med raznobarvnimi lučkami je utripal napis »CIRKUS GLOBE«. Doživela sem razsvetljenje in navdušeno vzkliknila: »Mnogi veliki možje so začeli svojo kariero v cirkusu! Literatura za otroke o tem precej poroča. Nekateri ga imenujejo življenjska šola in ga celo bolj priporočajo kot osemletko. Pridi, stara moja! Nekaj mi pravi, da bova prav kmalu v Ameriki!«

Taji se je zdela zamisel izvrstna. V cirkusu si bo lahko pridobila dragocene izkušnje s konji.

Oh, da ... c.i.r.k.u.s!

Kmalu bova zvezdi cirkusa. Velika Taya s svojimi lipicanci in kot posebna točka: Wlassta Koroshetz – največji klovn stoletja! Ljudje bodo rjuli od smeha že samo, ko se bom pojavila v areni. Množično jih bodo odnašali z nosili, ker bodo dobili smejalne zadušitve. Pa tudi Taja bo izgledala prelestno v lesketajočih tančicah, ki bodo plapolale za njo, ko bo delala razne akrobacije na konju. In vsi konji jo bodo ubogali. Ona

je tip za to. Tako lepa bo, da bodo vsi pozabili dihati. Sprašujem se, ali bo sploh kdo preživel najino cirkuško predstavo in ali je ne bodo kar prepovedali.

Kot dve vešči sva se pognali proti cirkuškim lučem. Ko sva stali v vrsti za karte, mi je Taja močno stisnila roko in rekla s srečnim glasom: »Krasno se imava. Res super, da sva pobegnili od doma!«

Toda cirkus je bil veliko razočaranje. Nobenih konjev ni bilo, samo trije stari bolni sloni, ki so se prestopali in se tresli od strahu. Največji slon je imel razlito eno oko, z zdravim pa me je gledal tako žalostno in proseče, da se mi je trgalo srce. Glavne zvezde predstave so bili trije majhni petletni dečki, ki so bili res nekaj posebnega. Skakali so po izmučenih slonih in jim z iskrenim užitkom v mehke dele telesa zabadali dolgo, ostro konico palice ter tolkli po njih, pri tem pa žareli in se ponosno priklanjali tisočkrat na minuto. Nisem še videla večjega zmagoslavja, kakor se je zarisalo na njihovih ljubkih obrazkih, ko jim je uspelo pripraviti enega od slonov, da so mu od bolečin tekale čisto prave solze. Tajo poleg mene je premetavalo od silnega joka in videla sem, da se še nekaj gledalcev zgraža nad tem prizorom. Mnogi pa so veselo ploskali in podžigali malčke. Sklenila sem, da so bo moj prvi film imenoval »MAŠČEVANJE SLONOV«.

Po odmoru, ko so se gledalci fotografirali na ranjenih hrbtih slonov, so za celo uro dolgočasje poskrbeli trije klovni. Pripovedovali so stare vice in se norčevali iz gledalcev. Spravili so se tudi na naju.

»Povej mi gospodična, a tebe kdaj boli glava?«

Taja je sramežljivo prikimala.

»Te notri nekaj zbada?«

Taja je zardela in prikimala.

»To te zbada slama!«

In vsi trije z gledalci vred so padli v strašen krohot, Taja pa je postala rdeča celo v komolce. Nato se je brihtnež obrnil k meni.

»Kaj pa ti gospodična? Tebe tudi kaj boli glava?«

Ne boš me ne, sem si rekla in odločno izjavila:
»Nikoli!«

»Jasno! Praznina nikoli ne boli!«

Ha ha ha.

Tepci! Ne, v tem cirkusu že ne bova nastopali.

Toda ko je bilo te bedne predstavnice konec, nama je bilo vseeno žal. Luči so ugašale. Stali sva pri vhodni ograji, ljudje so veseli hodili mimo naju, vsakega od njih je čakala varna postelja in kaj toplega na štedilniku. Medve pa ... Nemara spet v kak zapuščen čoln, opremljen z duhom mrtvega ribiča. Ugotovila sem, da ima moj načrt vendarle nekaj pomanjkljivosti in da nisem predvidela vsega, spalne vreče na primer. Čutila sem, kako Taja tiho stoji poleg mene in me prezira, da mi ne zaupa več, da hoče takoj domov k mami, ker je prestrašena in zbegana, da je zanjo vsega konec. Bilo je očitno, da bo vsak hip zajokala, zato sem se naslonila na ograjo tistega bedastega cirkusa in še sama planila v glasen jok.

Taja me je stresla za ramo in rekla: »Kaj pa zdaj pomeni to cmerjenje? Mi ne zaupaš več? Menda ti ni že vsega dovolj in hočeš domov k svoji mami?! Pa kaj potem, če bova morali še eno noč preživeti pod milim nebom?! Prave težave šele pridejo, ti pa že sedaj obupuješ! Kaj se nisva zmenili, da greva skupaj do konca? Misliš zdaj prelomiti prijateljsko prisego?«

Tega seveda nisem nameravala, ker bi se mi sicer posušila roka. Tedaj sva zaslišali glas: »Zakaj pa vedve jokata, gospodični?«

Ozrla sva se nazaj. Čez ograjo so naju opazovale tri deške glave, v katerih sva takoj prepoznali tiste zoprne klovne. Presenetilo naju je, ker so bili najinих let. Poskakali so čez ograjo in naju obkolili.

»Od doma sta ušli, kaj?«

»Kaj vas briga!« jih je nadrla Taja, jaz pa sem jim pokazala jezik.

Ni jih posebno pretreslo.

»Mi se spoznamo na te reči. Jaz sem ušel že več kot desetkrat,« je dejal najmanjši in strokovnjaško povlekel cigareto.

»Gresta čez mejo v Italijo? Mene so nazadnje dobili v Trstu, prišel sem pa tudi že do Benetk,« je dejal ponosno srednji in dodal: »Ampak sami, brez zveze s tihotapci, ne bosta zmogli. Takoj vaju bodo ujeli in obmej- na patrola ni preveč za hece.«

»Saj ne greva v Italijo, v Ameriko greva.«

»Opa! Dobri sta!«

Vsi trije so občudujoče zažvižgali. Nato smo se nekaj časa molče ogledovali. Takoj si opazil, da so bratje, razlikovali so se samo po velikosti. Najstarejši, Raso, je imel štirinajst let, Taso dvanajst in Vaso osem let. Imeli so velike okrogle oči, s katerimi so ves čas nepremično zrl naravnost vate.

»In kako bosta prišli v Ameriko?« je vprašal Raso in nama ponudil cigareto.

»Hvala, ne kadiva,« sem rekla in jim razložila najin načrt, nato pa je Raso tehtno dejal: »Iz koprské luke ne bo nič, še tistih nekaj prekooceank se zasidra daleč v zalivu. Morali bosta na Reko, tam je več možnosti.«

»Težko bo,« je rekel Taso in zamišljeno vrtal po nosu. »Morali se bosta nekako pretihotapiti na ladjo in se tam skriti. Neki naš bratranec je prišel tako do Argentine.«

Torej je vendarle mogoče! V resnici obstajajo ljudje, ki jim je uspelo! S Tajo sva se pomembno spogledali.

»Skril se je v zaboj s pivom in celo pot je bil dobre volje!«

»Čez kak dan, ko bo ladja že na odprtem, se lahko javita kapitanu, potem vaju ne more več vrniti nazaj. Ampak bolje, da se potuhmeta. Pri kapitanih nikoli ne veš.«

S Tajo sva z odprtimi usti vsrkavali vso to silno učenost. Izkazalo se je, da poznajo zelo veliko otrok, ki jim je uspelo za vedno pobegniti od doma. Dobili sva polno novih idej.

»In kje bosta spali danes?« je vprašal Vaso.

Skomignili sva z rameni.

»Lahko spita v naši prikolic. Sami smo v njej.«

Klovnički so mi postali prav simpatični. Konec koncev so samo opravljali svoj poklic. Bila sem utrujena in

komaj sem čakala, da se počteno zlekнем, Taja pa je kar oklevala in se nekaj mrščila.

»Nič se ne bojta! Mi trije smo počteni. Vsi imamo punce. Moja je trenutno v Ljubljani, kjer krade na avtobusni postaji,« je povedal Raso.

»Moja tudi!« se je izprsil Taso.

»Moja pa berači v Trstu. Tako lepo je pohabljen kot majhen povožen pes. Ne veš, koliko zasluži!« je ponosno dejal Vaso.

»Saj ne gre za to,« je rekla Taja. »Ne razumem, kako lahko delate v tako groznem cirkusu, kjer mučijo slone! Vas ni nič sram?«

»Moramo, kaj hočemo. Cirkus je stričkov in on nas je kupil od našega očeta in zato ga moramo ubogati, sicer bo hotel denar nazaj. Na začetku smo večkrat pobegnili, pa so nas vedno ujeli. Potem nas je striček pretepel in zaprl v kletko, kjer so njegovi hudobni sinčki metali v nas čike in kamne. Sloni se pa smilijo tudi nam.«

»Kako so vas starši lahko prodali?«

»Oh, saj jih je doma še dovolj. Ostala sta še dva brata in štiri sestre, in vsi so mlajši od nas. Najmanjšo sestro pa so prodali v Italijo neki bogati družini. Blagor ji!« so složno vzdihnili.

Ko se je Taja prepričala, da oni trije nimajo nič z mučenjem slonov, je blagovolila oditi v njihovo prikolico. Prikolica je bila čista, vendar neudobna, a sem se vseeno zadovoljno zleknila na prazne deske. Odrešljivo so se mi pričele zapirati oči, ko je Taja poleg mene tiho zaihtela.

»Ubogi sloni,« je vzdihnila.

»Poslušaj, ko obogativa, bo prva stvar, ki jo bova napravili, da bova kupili te tri slone, in mir!« sem ji odvrnila že v polsnu.

»Bi lahko kupili tudi nas tri?« se je iz teme proseče oglasil mali Vaso.

Zjutraj so naju že navsezgodaj spravili pokonci.

»Zdaj pa le pojdiva, preden se zbudijo ostali v cirkusu. Nihče vaju ne sme videti. Naše punce so zelo ljubosumne in spretné z noži.«

Ko sva se poslovili od treh bratov, sem čutila resnično naklonjenost do teh smešnih suhljatih fantov, medtem ko je Taja še vedno mislila, da so premalo storili za osvoboditev slonov.

Zdaj sva imeli pred seboj jasen cilj – naravnost na Reko. Ko sva z radostnim korakom prispeli na avtobusno postajo, sva opazili, da sva večino svojega denarja zapravili v slaščičarni in v lunaparku.

Sicer vedno miroljubna Taja je nenadoma silno zaripnila in pričela kričati: »Saj sem vedela! Ti si bolna!!! Zapravljavsko mrzlico imaš in tolarsko kugo! Zato zahtevam, da mi takoj izročiš, kar je ostalo!«

Spokorjeno sem brskala po žepih za ostanki denarja, ko se je moj pogled ustavil na – oskrbniku! In njegov se je ustavil na meni! In potem se je najin združen pogled ustavil na policaju, ki je stal v bližini! Oskrbnik se je pognal k njemu, jaz pa sem pograbila Tajo in jo potisnila v najbližji avtobus, ki je pravkar vključil motor. Tisti hip, ko sva padli vanj, je odpeljal in videla sem, kako se oskrbnik zmedeno ozira naokrog, medtem ko ga policaj sumničavo opazuje. Olajšano sem se sesedla na sedež.

»Si znorela?! Zakaj si me porinila v avtobus!« me je nadrla Taja.

Povedala sem ji, kakšni nevarnosti sva pravkar ušli. Nato je prišel sprevodnik in izvedeli sva, da avtobus pelje samo do Pirana in da od tam pelje avtobus proti Reki šele zvečer.

V Piranu sva precej potrti popadali iz avtobusa. Že tretji dan sva se potikali po naši majčkeni obalici in pričel naju je preganjati občutek, da sva postali večni ujetnici slovenskega morja. Potem pa, ko sva pred seboj zagledali mesto kot na razglednici ter zakorakali po obali in med ozke stare uličice in v njih prijazni starinski hlad, naju je slaba volja minila. Ljubim Piran! Sedli sva pred Delikateso in Taja nama je naročila pasulj, ker je bil najcenejši na jedilniku, pili malinovec (najcenejši), pojedli vsaka pet kosov kruha, ki je bil zastonj, in gledali ljudi, ki so mimo naju hodili na trg

in se vračali s polnimi košarami. Ko sem jih opazovala, je najina pustolovščina spet postajala čudovita. Kot kakšni strojčki so korakali, privezani na svoje košarice z živili, midve pa sva bili popolnoma prosti. Ravno kar sva zavrgli vse: šolo, dom, varnost in na trg po solato ne bova šli nikoli več, razen kadar si bova to izrecno želeli ali pa bo imela najina služkinja prost dan. Sama sebi sem se zdela zelo pogumna, izkušena, skoraj veličastna in tudi nekoliko tragična.

Taja je sedela poleg mene, in kljub temu da ni bila več tako bleščeča kot prvi dan, je bila še vedno najljubkejša pobegla deklica na svetu in marsikdo se je z zanimanjem ozrl vanjo. Imela je tisti svoj poduhovljeni izraz, zamaknjeno je zrla v daljavo in vedela sem, da tuhta, kam bi si šla umit zobe.

K sosednji mizi so prisedli trije zelo zanimivi možje. Takih nisem videla še nikoli, bili so, kot bi si jih izmislili za kakšen film, oblečeni v strgane kavbojke in zamazane pisane srajce. Najmanjšemu so svetli lasje segali skoraj do pasu in z nežnimi potezami je bil videti kot deklica. Srednji je bil trebušast, nosil je naočnike, na sredini in ob straneh zalepljene s selotejpom, imel pa je tudi velike mroževske brke. Največji med njimi je bil zelo suh, njegov blede obraz s kljunastim nosom je močno spominjal na gusarja in prodorni črni očesci, s katerima je ves čas švigal naokrog, je nazadnje zapičil v naju.

Globoko sem se zatopila v svoj malinovec, bilo mi je nerodno, ker me je zasačil pri buljenju, Taja, ki ima vedno čisto vest, pa se mu je mirno zazrla v oči. Preletel jo je s pogledom in ga ustavil na njenih italijanskih supergah in nahrbtniku. Mrki obraz se mu je razjasnil s sladkim nasmeškom, ki je razkril tri dolge rumene zobe, in dejal je: »Bella bambina!«

»Saj vidiš, da nisem črna,« mu je odvrnila Taja.

»O, naši sta!« se je razveselil Gusar. »Kje imata pa starše?«

Res ne vem, zakaj naju morajo vsi najprej vprašati ravno to!

»Kaj te briga!« sem mu zabrusila.

»Oh?« Njegovi očesci sta se presenečeno ustavili na meni.

Nato mi je premišljeno rekel: »Ne samo, da je tvoja prijateljica lepša od tebe, tudi bolj prijazna je. Najbrž te ima namesto psa, da s svojim lajanjem in videzom odganjaš vsiljivce.«

Vsi so se zasmeli. Taja je sicer molčala, vendar sem jasno videla, da ji je všeč, kar govori zoprnež. Začutila sem solze v očeh in zagolčala: »Zapri svojo škrbasto votlino!«

V žepu sem zatipala svoj čudoviti lovski nož in ga krčevito stisnila.

»Tvoje manire so prav tako čudovite kot krompir, ki ti sredi obraza nadomešča nos. In povej mi, smrklja, zakaj nosiš na glavi gnilo repo namesto las?«

Spet so se vsi zasmeli, Taja pa mu je rekla: »Zdaj pa že nehaj!«

»Saj sem vedel, da si tudi dobrega srca!« se ji je nasmehnil Gusar. »Tvoja edina napaka je tale palčkoidna smrklja.« Ne samo, da je nesramno namigoval na mojo majhno rast, temveč mi je naravnost v glavo frnil zmečkan cigaretni ogorek.

»Pusti jo, Tiger,« se je vmešal punčkasti dolgolasec. »Kaj se prepiraš z dojenčki.«

»Kdo je dojenček?« sem vprašala krčevito, vse me je bolelo od ponižanja.

»Če nisi dojenček, pa plačaj pivo,« se je oglasil očalar, ki je do tedaj odsotno boljčal predse.

»Ni problema! Natakara, eno pivo za gospoda!« sem se zadrla in zmagoslavno pogledala Tigra, ki je hitro dodal: »Pa še en šnops!«

Nato se je prisrčno nagnil proti meni, rekoč: »Malo smo se hecali, saj ne zameriš. Tu v Piranu smo glavni in nismo navajeni, da je kdo tako pogumen ter jezika nazaj.«

Leno se je dvignil in prisedel k najini mizi in prav tako počasi sta prilezla tudi ostala dva.

»Lahko mi rečeta Tiger. Tole je Metuljček,« pokazal je na dolgolasca, »in tole Piksna,« je pokazal na brkeža z očali.

»Iz Ljubljane sta, ne? Kako pa to, da sta kar sami?«

Ni se mi ljubilo izmišljevati si, pa tudi sem želela napraviti nanje vtis. Malomarno sem odpirala in zapirala lovski nož, rekoč: »Stare sva dali na čevelj.«

»Res?! O! Čestitamo! Take potrebujemo!«

Vsi trije so bili navdušeni.

»Na to se pije! Natakara! Pet piv!« je zaklical Tiger.

Ko je natakara prinesel pivo, so bili tipčki že čisto vzhičeni nad nama, hvalili so najin pogum in popolnoma podprli najin načrt.

»Gotovo bosta uspeli!« je dejal Tiger. »Prepričan sem, da bom naslednjo leto, morda celo na isti dan in ob isti uri, sedel pred Delikateso. Odprl bom časopis in glej, na prvi strani se bo zableščala vajina fotografija. Prvihip vaju ne bom prepoznal, ker bosta tako elegantni, potem pa bom vzkliknil: Poglejte! Saj to sta vendar Taja in Vlasta! Za tole isto mizo smo skupaj pili pivo! Saj res, zakaj pa nič ne pijeta?«

Očarana od njegovih besed sem poslušno srknila požirek piva. Ogabno, res, toda že po nekaj požirkih sem se počutila nekam brezskrbno in sem velikodušno povabila najine nove znance, da se nama pridružijo na begu. Tako imenitne fante bi v Ameriki gotovo sprejeli z odprtimi rokami.

Tiger je skromno odvrnil: »Žal, ne moremo proč. Piran bi brez nas čisto propadel. Kaj hočemo, treba se je žrtvovati. Zame je dovolj že to, da se bom lahko hvalil ljudem, da vaju poznam in da sta moji prijateljici. Saj smo prijatelji, kajne?«

Oh, seveda smo bili prijatelji! Da bi to potrdili, se je tistega dne na naši mizi znašlo veliko piva in tudi midve sva po svojih skromnih močeh sodelovali pri praznjenju steklenic. In je svet bil lep, celo bleščeč in vsi ljudje dobri in bila je neverjetna sreča imeti take prijatelje, kot so Tiger, Metuljček in Piksna. Kar razganjalo me je od ponosa, da me lahko vsi vidijo, kako sedim z njimi sredi Pirana. Bili so res izredno priljubljeni. K naši mizi so neprestano prihajali sami zanimivi ljudje, eni bolj, drugi manj razcapani ter vijoličasti v

obraz. Trepljali so naju in pili pivo iz najinih steklenic in Tiger je vsakomur povedal najino zgodbo. Potem so naju še bolj trepljali in spili še več piva iz najinih steklenic ter vzdikali: »Človekova svoboda je glavno! Ne dajta se, punc! Tudi mi se ne damo! Nihče nas ne bo prisilil, da bi delali zato, da drugi bogatijo! Mi mislimo s svojo glavo!«

»Tako je!« jih je vzpodbujal Tiger. »Ne damo se, mi klošarji!«

Opazila sem, da ga vsi spoštujejo in da ima vedno zadnjo besedo. Spoznala sem, da imava res neznansko srečo, da naju je ravno on vzel v zaščito.

Dvignil je prst in nama očetovsko dejal: »Zapomnita si prvo pravilo svobodnega življenja: vedno, kadar zagledata policaja – črta! Sta razumeli? Policaji nimajo smisla za genije, oni hočejo, da bi bili vsi ljudje enaki.«

Kar pila sem njegove besede. Da, tak je resničen pustolovec in umetnik! Rada bi bila kot on. Srknila sem pivo in ugotovila, da sem končno na pravi življenjski poti, in se zahvalila usodi, ker mi je poslala na pot učitelja v podobi Tigra. Zdaj naju s Tajo ne ustavi nihče več.

Prišel je natak z računom in nenadoma je veselo razpoloženje zamrlo. Vsi, ki so naju trepljali, so skrivnostno izginili, ostali so samo še naši trije prijatelji, ki so molčali in zamišljeno opazovali mimoidoče. Znesek na računu je bil pretresljiv. Natak je postal nestrpen.

»No, kdo bo plačal?«

»Dami sta nas povabili,« je rekel Tiger.

To je bilo čisto res in jezno sem namignila Taji, naj se vendar neha obirati in plača.

»Že, ampak če plačam, nama ne bo ostalo nič denarja ...« je šepnila.

Tiger je vzvišeno razlagal svojima prijateljema: »Med nami klošarji velja pravilo: Če ima eden-ima jo vsi. Seveda pa vsak ni sposoben dojeti globokega pomena prijateljstva na življenje in smrt in tak pač ne

spada k nam. Za take ni Amerika, taki naj gredo kar lepo domov k mamici. Jaz sem ponosen, da imam samo nič in da ga lahko delim s tovariši.«

Nato je začel brskati po žepih. Bilo me je strašno sram. Jezno sem sunila Tajo, da je zastokala, na plan potegnila denarnico in jo s solznimi očmi izpraznila. Opazila sem, da Piksna budno škili, koliko denarja bo ostalo v njej. Tiger nama je zaupal, da je Piksna pesnik in da vidi svet drugače kot mi. Začutila sem spoštovanje do njegove umetnosti; jaz se že ne bi nikoli spomnila gledati v tuje denarnice. Koliko se moram še naučiti, preden bom postala prava pisateljica!

Ko sva plačali, je Tiger vzdiknil: »Tako! Pravkar sta opravili sprejemni izpit in postali pravi klošarki. Čestitam!«

Vstali smo, da bi zamenjali lokal; v glavi se mi je prijetno zavrtelo. Spoznala sem, da je to zloglasna pijanost, in odprl se mi je nov svet.

»Biti odrasel je samo prevara!« sem vzdiknila, očarana nad tem, kako zelo sem pametna za dvanajstletnico.

Nato smo oblezli še nekaj lokalov na obali in povsod naju je Tiger predstavil kot dve slavni umetnici iz Amerike in povsod so naju trepljali, občudovali in nama dajali pijačo. Potem je vse postalo zelo megleno: obrazi, zakajeni prostori, motna svetloba in hrup. S Tajo sva se srečali samo še na stranišču in takrat je bilo, kot da se po dolgem času končno spet vidiva. Objemali sva se in si obljubljali večno prijateljstvo. Hihi-taje sva si po ustih na debelo mazali roza vazelin in si tupirali lase, nato pa opotekaje se odhiteli nazaj k svojim čudovitim novim prijateljem.

Vsi trije so stanovali v majhni kamniti hišici na hribu med Fieso in Piranom. Kako sva prišli tja, je za vse večne čase zbrisano iz mojega spomina. Prvo, česar sem se zavedla, ko sem se zbudila, je bilo, da bi bilo bolje, če se ne bi. Premakniti glavo je bilo nekaj neizvedljivega, vanjo mi je namreč nekdo ponoči zlit

vedro cementa. Ker sem imela od znotraj zazidane tudi oči, sem s skrajnim naporom dvignila veke. In potem – o ne, svetloba! Skozi odprtino v očeh mi je planila v glavo ostra bolečina. Hotela sem nekaj reči, ko sem ugotovila, da mi je nekdo namesto jezika podtaknil velik brusilni kamen. Zaslišala sem Tigra: »Punčki spoznavata svojega prvega pijanskega mačka. A je hudo?«

Vsaka njegova beseda me je zbolela, kot bi mi zabijal oster klin skozi cement v glavi, tam pa bi bil namesto možganov zobni živec.

»Vidim, da nujno potrebujeta prvo pomoč. Najbolj se vama bo prilegel požirek piva.«

Ob omembi piva mi je bilo, kot da imam želodec zaprt v poblaznelem dvigalu.

»Nikar piva!« sem neslišno zavpila in obrnila glavo ter zagledala Tajo, ki je ležala poleg mene in iz zelenkasto belega obraza so zrle vame krvavo rdeče oči, polne bolečine.

»Umiram,« je dahnila.

Šele tedaj sem se zavedla srhljivosti cele situacije. Bili sva ujeti v neki čumnati, zastrupili so naju in zdaj umirava, daleč od doma in staršev, ki najbrž sploh ne bodo nikoli izvedeli, da sta njuni edinki umrli, brezupno zapiti v nekem smrdljivem brlogu. Solza se mi je skotalila po licu.

»Peljite naju v bolnišnico,« sem zastokala. »Kaj ne vidite, da umirava?«

Vsi trije so se glasno zakrohotali.

»Dajta no! Čemu tak cirkus? Obe skupaj nista spili niti cele steklenice piva. Potrebni sta samo rednega treninga!« se je smejal Metuljček.

Nato so nama skuhali argo juho na plinskem gorilniku, dali vsaki dva aspirina in popili sva neizmerne količine vode. Kljub temu ni bilo tisti dan nič z nama. Ležali sva kot crknjeni ovci in opazovali, kaj se dogaja okrog naju.

Že sam prostor je bil neobičajen. Namesto postelj so bile po tleh umazane cunje in plesnive spalne vreče,

elektrike ni bilo, pod majhnim, stoletja neumitim okencem pa je bilo na stotine praznih steklenic. Začela sem se spraševati, kako to, da so se mi Tiger in njegovi zdeli tako imenitni. Zazdelo se mi je, da mora biti to v povezavi s pivom, in prisegla sem, da ne bom nikoli več popila kapljice alkohola.

Naslednje jutro sva bili že dovolj zdravi, da sva vstali. Želeli sva čimprej proč s tega neudobnega kraja. Čakale so naju nove pustolovščine: Reka, ladje ... Tajo pa je predvsem živo zanimalo, kje si lahko umije zobe. Spet je bila vsa sveža in ljubka, ko da ne bi še prejšnji dan umirala od zastrupitve z alkoholom. Vljudno je vprašala, če bi lahko dobila tudi košček kruha.

»Mogoče bi gospodični za zajtrk raje kaviar in šampanjec?« je ljubeznivo vprašal Tiger.

»Saj ni treba. Jaz bi samo sendvič,« sem rekla skromno.

»Naj ti ga serviram na kitajskem porcelanu? Metuljček! Prinesi vendar srebrni pribor!«

Metuljček je sladko nasmehljan povprašal: »Pa biserno ogrlico in mavrični vodometa tudi?«

Pomislila sem: Čeprav so revni, so to nedvomno najbolj požrtvovalni ljudje na svetu. Toplo sem se zahvalila: »Nikar se ne trudite zaradi naju, že tako vama ne bova mogli do smrti izkazati vse najine hvaležnosti.«

»Lahko se nama oddolžita že kar zdaj. Dajta nama nekaj denarja, da gremo po vino.«

»Ampak... Saj sva vama včeraj izročili ves svoj denar!« se je oglasila Taja. »Še za avtobus do Reke nimava.«

»Pravi klošar se vedno znajde. Boste že dobili denar za zajtrk in pijačo,« sem dodala vspodbudno.

»Da nisi ti malo preveč predrzna?«

Tigrove oči so se zapičile vame kot dve ostri buciki.

»Sploh veš, za koliko denarja sta včeraj polokali argo juhe? Prejle sem te slišal nekaj govoriti o hvaležnosti ...«

»Trenutno res nimava denarja, vendar ti bova hvaležnost izkazali takoj, ko dobiva prvo plačo v Ameriki!« sem rekla svečano.

»Zatlačita si nekam tisto svojo Ameriko! Jaz potrebujem pijačo! TAKOJ!«

Vsa prijaznost je izpuhtela iz njegovega obraza in spet me je spomnil na mrkega gusarja, ki vsako jutro še pred zajtrkom zmeče morskim psom pet nedolžnih otrok.

»Ampak medve vam res ne morava pomagati!« je čivknila Taja. »Res nimava nobenega denarja.«

»Ga bosta že morali imeti! Mislita, da se bosta kar zastonj valjali pri meni doma? Mislita, da vaju zaradi zabave skrivam pred policijo?! Sploh vesta, kaj sem si z vama nakopal na glavo?! Če vaju najdejo tukaj, lahko dobim dosmrtno ječo, ker vaju skrivam!«

»Saj bova takoj odšli!« sva zastokali v en glas.

»Nikamor ne bosta odšli!« je zarjovel, da sva se kar sesuli nazaj na smrdljive cunje.

»Zunaj vaju bo takoj prišla policija! Prejle sem videl dva policaja, ki sta smukala tod okrog. Ves Piran jih je poln! Vaju iščejo.«

Obraz je imel spačen v grozljivo masko. Metuljček je napenjal svoje tetovirane mišice, prikimaval vsaki Tigrovi besedi in naju grdo gledal. Le Piksna je molčal in brezizrazno buljil predse. Spoznala sem, da sva se zelo zmotili, kar se tiče njihove dobrote in človekoljubnosti, in nenadoma so mi bili vsi policaji tega sveta ljubši kot ti trije hudobni pijančki. Res, prav zaželela sem si družbe prijaznih policajev.

»Medve bi vseeno rajši šli. Nočeva vam biti v napoto. Hvala za vse in ...«

S Tajo sva poskočno vstali in jima prijazno pokimali. Tiger naju je potisnil nazaj s tako silo, da sva z glavo udarili ob kamnito steno.

»Rekel sem – nikamor!!! Vidve očitno nimata pojma, kaj se bo zgodilo, če vaju dobijo policaji!«

»Samo domov naju bodo odpeljali,« je upajoče dejala Taja.

»Domov?! Ha! Ha! Ha!!«

V srhljivem smehu je pokazal vse svoje tri zobe in bil je videti kot razigran vampir.

»Domov! Ha! Odpeljali vaju bodo v zapor za mla-

doletnike, kjer vaju bodo zasliševali, pretepali in strdali. In ko bosta že tako zmehčani, da bosta priznali, da sta krivi tudi za svetovno vojno, vaju bodo odpeljali v poboljševalnico. Tam bosta ždeli do svojega osemnajstega leta in pletli košare!«

S Tajo sva vidno plahneli in bledeli ob njegovih besedah.

»Ja, ja ... Preden sta ušli, bi se morali bolje pozanimati, kako to gre! Tole, dragi dekllici, ni knjiga, ki jo bereš lepo na varnem, v svoji sobi. Tole, kar se vama dogaja, je življenje, in zdaj ni več poti nazaj!«

Zajokali sva. Imel je popolnoma prav. Bili sva dve najbolj izgubljeni in zavrženi bitji na svetu.

Tiger je spregovoril mehkeje: »Zdaj vidita, da brez mene ne moreta! Vsaj nekaj časa bosta morali ostati tukaj, dokler se stvari ne poležejo. Prej ali slej vaju bodo nehali iskati in potem bosta lahko svobodno odšli.«

»Saj ti bova plačali vse stroške takoj, ko dobiva denar! Samo dovoli, da ostaneva še nekaj časa,« je hlipala Taja.

»Nič ne verjamem vajinim obljubam. In ne gre samo za stroške. Treba je všteti tudi pedagoško delo, ki ga imam z vama, in nevarnost, ki se ji izpostavljam.«

Nato je njegov obraz zasijal v svetniški dobroti.

»Ampak jaz vem, kako mi bosta lahko že danes nekaj povrnili, in obljubim vama, da vaju ne bodo ujeli in vtaknili v poboljševalnico. Šefa policije poznam osebno.«

»Povej, kako! Vse bova storili!« sva planili, presrečni, da ni več jezen na naju in da se mu bova lahko oddolžili za vse žrtve.

»Torej. V Portorožu je zdaj veliko tujcev, v glavnem upokojencev. Vsi ti dobri stari ljudje imajo s seboj precej denarja, ki ga tu nimajo kje zapraviti.«

»Ne, kradli pa ne bova!« ga je ogorčeno prekinila Taja.

»Kdo pa govori o kraji?« se je nasmehnil v nedolžnem začudenju. »Jaz sem vendar pošten človek! Kraja zaenkrat ne pride v poštev! Starčki so, kot vemo, mehkega

srca, in če vidijo ubogega, lačnega in strganega otroka, mu z veseljem dajo nekaj svojega odvečnega denarja.«

»Beračili naj bi?!« Tajin obraz je izražal skrajn gnus. »Nikoli! Rajši umrem od lakote!«

»Tudi to je ena možnost. Potem pa vama ostane samo še tista s policijo in poboljševalnico.«

»Morda jim bova pa ušli,« sem se oglasila.

»Oh, ljubici, lahko se zaneseta, da ne bosta! Osebn bom poskrbel za to. Metuljček, pojdi poklicat policajca Toneta. Za vogalom čaka.«

Metuljček se je s skrajno zlobnim nasmeškom odpravil k vratom. »Samo malce potrpite. Takoj se vrnem. S Tonetom. In potem vama bom poslal zaboj jabolk v zapor. V temnici bosta potrebovali vitamine in tudi podgane jih ljubijo. Ciao!«

»Neee!!!« sva zavpili.

»Torej bosta malo beračili zame?« se je ljubeče oglasil Tiger. »Saj ni tako grozno, kot si predstavljata. V resnici je prav prijeten posel. Ves dan si na svežem zraku, veliko si v stiku z ljudmi, učiš se tuje jezike in če se znajdeš, lahko kar dobro zaslužiš. Morda vaju bo opazil kak režiser. V Portorožu se jih kar tare. Iščejo mlade talente in ker sta nekaj posebnega, bosta kmalu dobili glavno vlogo – in potem sta na konju! Le kdo bo zapiral in kaznoval slavni filmski igralki? Osebn poznam dekleta, ki so začele kot beračice, končale pa kot bogatašnje.«

Govoril je zelo prepričljivo in pomislila sem: Konec koncev, zakaj pa ne? Morda res ni tako grozno ...

Taja je zastokala: »Ampak saj nisva videti revni. Čisto spodobno sva oblečeni.«

»Nič več,« je dejal mirno Tiger, ji odtrgal rokav, zlih kozarec rdečega vina po njenem prelepem puloverju in belih hlačah, ki jih je uspela kljub vsem dogodivščinam ohraniti v dostojnem stanju, ter stresel nanjo še konzervo sardin. »Tako! In zdaj te bomo s kremo namažali po obrazu, da boš bolj bleda in ti z ogljem narisali prekrasne podočnjake. Ti pa uredi Vlasto!« je ukazal Metuljčku.

Nato je Taji, ki je samo stala in topo strmela v svoje posvinjane hlače, začel mršiti lase, da so bili videti, kot da bi jih česala z ventilatorjem. Metuljček je imel z mano mnogo manj dela, praktično nič, ker sem si med popivanjem po Piranu uspela precej izdelati oblačila; kar pa se čistoče tiče, sem bila zadnje dni preveč zaposlena, da bi se ukvarjala še s tem.

»Zelo dobro! Ti si že po naravi videti vsega usmiljenja vredna,« me je pohvalil Tiger.

Nato si je dalj časa zaskrbljeno ogledoval Tajo.

»Ne, ne in ne! Karkoli naredim s tabo, nič ne pomaga! Če bi te po enem mesecu potegnil iz ruševin, bi bila še vedno videti kot princeska!«

In res je bila s svojim novim izgledom videti kvečjemu kot v filmu lepa bolničarka sredi vojne vihre.

»Ah, že vem!« je vzkliknil v ustvarjalnem zanosu, pograbil moj nož in z njim Taji zarezal v laket, da jo je takoj oblila kri in pričela kapljati na pod.

Oblila me je kurja polt.

»Kri!!! Da! To napravi vtis nanje! Krvi ne morejo videti na nežni otroški koži!«

Napravil je dva koraka nazaj in si jo še enkrat strokovnjaško ogledal. Ni mogel skriti svojega zadovoljstva.

»Če pa še to ne bo pomagalo, ti bom naredil še eno zarezo čez obraz. Kaj praviš?« se je obrnil k Metuljčku. »Bi ji dala še kakšno umazano obvezo?«

Taja je tiho hlipala in opazovala kri, ki se ji je strjevala na roki.

»Tako, ja,« jo je pohvalil Tiger. »Le jokaj. Čim bolj boš objokana, več tolarčkov bo padlo. In da si ne boš slučajno spirala krvi!«

Ko si naju je ogledoval, je bil ponos na njegovem obrazu tako srhljiv, da me je oblila kurja polt. Čeprav nisem imela še nikoli opraviti z norcem, mi je bilo zelo jasno, da imam zdaj in da se moram tega človeka bati bolj kot česarkoli drugega. Taja se je trepetajoč stisnila k meni in ko sem jo videla vso ubogo, strgano in krvavo, mi je bilo neskončno žal, da sem jo pregovorila, naj pobegne z mano.

Ko smo prišli v Portorož, sem bila čisto presenečena nad tem, da so še kje kakšni normalni ljudje. Svobodno so se sprehajali po cesti, bili zadovoljni in noben Tiger ni kot zlovešča senca stopal za njimi. Oh, kako sem jim zavidala! Kako sem želela planiti k prvemu mimoidočemu in mu reči: Gospod, pomagajte mi! Tale norec naju hoče ubiti!

Kot bi bral moje misli, mi je Tiger zarinil kremplje v mišico in mi s svojo strupeno sapo siknil v uho: »Da ne bi slučajno poskušali biti pogumni. Če takoj zjutraj ne dobim alkohola, sploh ne vem, kaj delam, kadar se razvezim!«

Od strahu mi je postalo slabo. Potem pa je nenadoma spet spregovoril s sladkim in vspodbudnim glasom: »Saj ne bosta pustili strička Tigra na cedilu, kajne? Nekoč mi bosta še hvaležni za vse. Zdaj pa poglejta tjale. Vidita tiste ljubke sivolase starčke na klopcah? Dobro. Pojdita tja in samo zelo žalostno glejta. Poiskusita tudi jokati, saj sta igralki. In zapomnita si: mama vama je umrla, oče se je ponesrečil pri delu, doma pa imata še tri majhne bratce, bolne seveda. Ti, Taja, bi se lahko delala, da si gluhonema, in čimbolj kaži rano. Postavil se bom tjale in nadzoroval položaj, Metuljček in Piksna pa bosta stražila tamle. Če se bo zgodilo kaj nepredvidenega (policija), bomo takoj vzeli stvar v svoje roke.«

In potisnil naju je proti klopci s starčki.

»Ne bom mogla,« sem zastokala.

»Moraš,« je siknila Taja in me trdno prijela za roko. Počasi, korak za korakom, sva stopali proti klopcam, kjer so vedro ždeli starčki v svetlih oblačilih, čisti in mirni s svojimi živahnimi belimi glavicami. Ljubi starčki, je klicalo moje srce, usmilit se naju! Od vas je odvisno najino življenje! Toda iz mojih ust ni prišla niti beseda. Molče in s povešenimi očmi sva odkorakali mimo njih na drugo stran, kjer naju je že pričakoval besni Tiger.

»Kaj se zdaj gresta?! Takoj še enkrat nazaj! Starčki so vaju sočutno opazovali. Dajmo! Zdajle je bila vaja, tokrat gre pa zares!«

Obrnili sva se h klopcam in s povešenimi očmi še

enkrat odkorakali mimo njih na drugo stran. Tiger nama je od daleč pošiljal divje signale.

»Greva še enkrat,« je vzdihnila Taja.

Ponovno sva se napotili proti starčkom, ki so zdaj že radovedno utihnili, ko so naju zopet zagledali. Čutila sem, da me obliva rdečica najglobljega sramu. Že sva hoteli steči mimo, ko sva videli, kako Tigru lije iz oči strup. Ustavili sva se in gledali v tla. Molčali sva in molčali so tudi starčki. Nato sem zaslišala Tajo, kako govori v angleščini.

Rekla je: »Prosim, koliko je ura?«

Vsi so ji začeli kazati svoje čedne zlate urice in prijazno žlobudrati, medve pa sva tekli proč.

»Ne moreva,« sva zajokali, ko sva pritekli do Tigra.

Od besa sta bili njegovi očesci zaliti s krvjo in če ne bi bilo vsenaokrog polno ljudi, bi naju gotovo zmečkal. Pritekla sta še Metuljček, ki je siknil: »Ti dve smrkliji nista za nobeno rabo!«, in Piksna, ki je molčal kot vedno.

»Mogoče potrebujeta še malo obdelave,« je predlagal Metuljček in naredil kretnjo, kot da ožema perilo.

»Kaj me briga!« je zarjovel Tiger. »Brez ficka smo!« Nato je zajokal: »Sovražim prodajanje steklenic! Ubil vaju bom, če mi v petih minutah ne prineseta denarja!«

V glavo mi je šinila rešilna misel: »Jaz imam polno reči, ki jih lahko dobro prodamo!«

Spomnila sem se na razne dragocenosti, ki sem jih zadela na srečolovu v lunaparku. Lahko bi jih prodajali starčkom kot spominke, gotovo bi od naju vse kupili.

»No ja, to bi že bilo nekaj,« je rekel Tiger popustljivo.

Vrnili smo se nazaj na hrib in fantje so skrbno pazili, da jim ne bi ušli. Tiger se je vedno bolj tresel in si oblizoval razpokane ustnice. Takoj ko sem vzela v roke nahrbtnik, se mi je zdelo, da nekaj ni v redu. Ko pa sem segla vanj, me je minila vsa volja do življenja: z roko sem brodirala po samih črepinjah. V svoji prvi

(in zadnji v življenju!) pijanosti sem povsod, kamor smo prišli, nahrbtnik nepremišljeno metala po tleh. Čutila sem, da je prišel konec, ko sem skrušeno privlekla na dan glavo ljubega, ubogega vrtnega palčka z odkrušenim nosom. Tiger je postal smrtno blede in s svojimi krvavimi očmi je pričel grozno škiliti. Strašno je zarjul, me zgrabil za lase, dvignil visoko v zrak in izpustil. Nato me je zalila blažena tema in odplavila strah.

Ko sem spet odprla oči, je poleg mene čepela objokana Taja. S šklepetajočimi zobmi mi je povedala, da so šli prodajat steklenice, še prej pa ji je Tiger zahropel v uho, da bova doživeli krvavi ples, ko se bo vrnil, in da bo iz naju že še napravil vzorni beračici. Počasi sem spravila v gibanje vse svoje telesna dele. Ko mi je začela obratovati tudi glava, sem vprašala: »Zakaj pa ne pobegneva zdajle, ko jih ni doma?«

»Kako?! Zaklenili in zapahnili so vrata!« Nato je zajokala: »Tako rada bi šla domov.«

»Če se še kdaj rešiva iz te godlje, greva takoj domov!« sem ji obljubila med svečanim smrkanjem.

V ključavnici se je zaslišalo škrtanje ključa.

»Tiger je že nazaj, da naju ubije,« je zastokala Taja.

Otrdeli sva od strahu. Toda bil je samo Piksna. Popolnoma pijan se je gugal med vrati.

»No, zdaj pa le pojdita,« je dejal.

Čepeli sva v kotu in čakali, kaj groznega bo sledilo.

»Kaj nista razumeli?! Tecita! Prodali smo vse steklenice in Tiger se zdajle v Piranu naceja s travarico. Po travarici nikoli ne ve, kaj dela.«

Počasi sva se začeli prebujati iz obmrlosti. Je vse to res, ali pa je to nova, kruta Tigrova šala? Piksne oči so izgubljeno plavale za naočniki, ko je skušal odkriti, kateri dve od štirih deklic v kotu sta pravi.

Končno sva došli, da res lahko odideva. Pobrali sva svoja nahrbtnika in se – še ne čisto prepričani o nenadni milosti usode – odpravili k vratom.

»Hvala ti, Piksna. Tudi ti bi moral proč, saj nisi slab človek,« mu je rekla Taja, on pa se je zvrnil čez mizo in bruhal v jok.

»Izgubljen človek sem, mene nihče ne mara!«

»Medve te imava radi!« je vzkliknila Taja.

»Kako?! Me ne sovražita?«

Očala so se mu na sredini razlepila in z vsakega ušesa mu je bingljala ena polovica. Z brade sta mu kapljala smrkelj in slina. Takega bi težko ljubila celo lastna mati. Taja pa je vzela robček in mu obrisala nos.

»Najbolje bo, da se čimprej poročiš, potem ti Tiger ne bo več mogel do živega,« sem mu svetovala, ker sem se spomnila, kako so se očetovi prijatelji vedno bali moje mame. Za ta nasvet je bil tako hvaležen, da je poiskal moj nož in mi ga vrnil, za nameček pa nama je nasul še pest drobiža. Nato sva zares odšli.

Tekli sva, tekli in še tekli po hribu navzdol in se ustavili šele v Portorožu. Bilo je že dovolj temno, da se k sreči ni videlo, v kakšnem stanju sva. Prešteli sva drobiž, toda ni ga bilo dovolj za avtobusno karto do Ljubljane. Sklenili sva, da greva kar peš, enkrat bova že prišli, samo da čimprej izgineva iz teh hudih sanj.

»Ali ne bi raje prej telefonirali domov, da prihajava?« je rekla Taja. »Mislim, da potem uradno ne bi bili več na begu in na poti do Ljubljane se nama ne bi bilo treba skrivati pred policaji. Mogoče bi celo moj oče prišel po naju.«

To je bila genialna ideja in Piksnin drobiž je zadostoval. Našli sva medkrajevno telefonsko govornico, ki ni stala na preveč osvetljenem mestu. Nekaj časa sva mencali tam okrog in se stisnjeno spogledovali. Konec koncev je mineval že peti dan, odkar sva bili zdoma. Bilo mi je težko. Bilo me je strah. Kaj bo rekla mama, ko me bo zaslišala? S Tajo sva se napeto gledali.

»Daj ti prva,« je rekla.

V režo sem vrgla kovanec in zavrtela številčnico. In potem ... in potem se je zaslišal signal, da doma zvonijo. Požrla sem kilometrsko slino. Ko vsaj ne bi bilo nikogar doma! Zaprla sem oči in videla, kako v prazni predsobi odmeva telefonski zvonec. Priklicala sem si podobo naše majhne in udobne kuhinje, z rumenim krogom luči na mizi, pomito posodo v odcejalniku, pokrito s čisto kuhinjsko krpo. Čisto jasno sem zaznala

vonj našega stanovanja – in tedaj je v slušalki naredilo klik – in zaslišala sem mamin glas: »Halo?«

Srce mi je v prsih divje galopiralo in sploh si nisem upala odpreti ust, da mi ne bi zbežljalo skoznje.

»Halo? Halo?!?!«

Videla sem mamo, kako se naslanja na omarico s čevlji, na kateri imamo telefon, in se ogleduje v stenskem ogledalu, medtem ko tišči k ušesu slušalko in ne misli na nič.

»Halo? Kdo je? Tukaj stanovanje Korošec!«

Mama, jaz sem, tvoja Vlasta!!! je klicalo vse v meni – usta pa kot zlepljena.

»Halo? Nič ne slišim. Prosim, oglasite se!«

Mamin glas je bil proseč in utrujen.

Mami moja, pridi pome! je zajokalo v meni – glasilke pa nič. Po nosu so mi polzele tople solze in me žgečkale.

»Halo? Tukaj stanovanje Korošec. Nič ne slišim ...«

Molk. Prasketanje v slušalki.

In: tu-tu tu-tu ...

Mama je odložila slušalko. Mami, oprostil!

Ko sem obesila slušalko nazaj na vilice, se mi je zdelo, kot bi bila med mano in ostalim svetom postavljena prozorna stena čez vse veselje. Taja ni ničesar spraševala. Odločno je začela vrteti svojo številko. Imela je več sreče kot jaz: pri njih ni bilo nikogar doma.

»Mislila bi, da sedijo doma in čakajo, kdaj se bom vrnila. Če bi moj otrok ušel od doma, se ne bi premaknila niti za sekundo iz stanovanja, da se ne bi revček vrnil v pust in prazen dom.«

Jezno si je obrisala solzo. Telefonirati domov sploh ni bilo enostavno, kako bo šele priti!

Nato mi je šinila ena boljših idej. »Veš kaj, pokličiva Sonjo!«

Sonja je bila sošolka, s katero sva se največ družili. Bila je v redu, z izjemo ene napake: vedno je hotela biti glavna, isto pa sva hoteli tudi medve s Tajo. Nikakor pa ni bila zahrbtna in vedno si se lahko zanesel nanjo.

Sonja je takoj dvignila slušalko, in zakričala, da je šlo skozi ušesa, ko je zaslišala moj glas: »Vlasta!!! Kje pa si? Je Taja s tabo?!«

»Ja, tukaj je. Ne morava povedati, kje sva, ker zaradi naju morda prisluškujejo vsem javnim telefonom. Hitro povej, kaj se dogaja v Ljubljani!«

»Tukaj je totalna norišnica! Kar naprej imamo policijo v razredu, sprašujejo nas vse mogoče o vaju in kar ne morejo verjeti, da nista nikomur zaupali, kam gresta. Nobeden več se ne uči. Samo to se še pogovarjamo, kje sta in kaj se vama je zgodilo. Nekateri stavi-jo, da sta že mrtvi.«

Kar dobro se mi je zdelo, da sva postali tako popularni.

»Kaj pa najini stari? Si kaj slišala?«

»Tajin foter je totalno znorel! Na šolskem hodniku je rjul na tvojega očeta, da si vsega kriva ti in da te bo razbil, ko bosta prišli nazaj, tvoj foter pa je vpil na Tajinega, da bo razbil njega in Tajo in še njihovega psa. Tvoja mama je šla na razgovor k šolski psihologinji, cela šola jo je gledala kot deveto čudo, vendar je bila kot kamnita soha – ne bi ti mogla reči, ali je dobre ali slabe volje. Psihologinja hodi okrog kot duh, sploh z nikomer ne govori, socialna delavka je kot ris, ravnatelj je ves flekast v obraz, razredničarka pa se je zadnjič sredi ure zjokala, poklicala te je pred tablo, potem se je spomnila, da te ni. Zadnje dni je zelo razburljivo na šoli in vsi prfoksi so bolj popustljivi. Če se da, ostanita še malo.«

»Saj ne boš nikomur povedala, da sva te klicali?«

»Si znorela?! Jezi me samo, ker me nista vzeli s seboj! Kako se imata?«

Opazovala sem Tajin blede, zamazani obraz, njeno ranjeno roko in rekla: »Oh ... super!«

»Kdaj se vrnete? Ali komu kaj sporočim? Daj mi še malo Tajo.«

Nato je bila zveza prekinjena. Zmanjkalo nama je kovanec.

Toda izvedeli sva čisto dovolj. Policija, psihologi in socialne delavke nestrpno čakajo, da bi naju čimprej

vtaknili v dom, in tudi najini starši že komaj čakajo, da bi naju pretepli. Občutek odrezanosti od sveta je bil po razgovoru s Sonjo popoln. Sedli sva v temen kotiček parka in bila sem tako neskončno žalostna, da nisem mogla spraviti niti glasu iz sebe, samo solze so mi tako lile iz oči, da sem imela majico čisto mokro.

»Daj no, daj,« je rekla Taja in me objela. »Saj imaš mene.«

Nato je zajokala še ona. Vse skupaj ni bilo prav nič fino. Zdaj nisva več bežali zato, da bi doživeli čudovito pustolovščino, temveč zato, da naju ne bi ujeli. In to potem ni več nobena svoboda.

Blazno dolgo sva jokali in potem se je spet majčkeno dalo živeti naprej.

»Še žal jim bo,« je rekla Taja.

Čutila sem, kako se v meni rojeva nova moč.

»Uspeti morava, Taja, totalno morava uspeti! In potem bodo slovenski policaji samo še zato, da bodo mirili navdušene množice, kadar se bova pojavili, starši pa samo še zato, da bodo sprejemali najina dragocena darila in se nama do smrti opravičevali, ker naju niso razumeli. Da ne govoriva o psihologih in socialnih delavkah.«

Takoj ko se bova vrnila, bova dobili vabilo, naj se zglasiva na centru za socialno delo. Ko bova prišli tja, naju socialna delavka ne bo niti povabila, naj sedeva.

»Da vaju ni sram!« bo zavpila. »Kakšne skrbi sta povzročili vsem! Takoj vaju bomo vtaknili v pobiljševalnico!«

Medve jo bova samo rahlo začudeno opazovali, ker očitno še ni bila seznanjena s tem, da sva pokupili vse pobiljševalnice v Sloveniji. Vzela bo svinčnik in zarohnela: »Kje stanujeta?«

»V Holywoodu.«

»Ta pa sploh ne spada pod našo občino! Kje so zaposleni starši?«

»Moja mama je zaposlena pri meni kot osebna tajnica, oče pa je trenutno brez zaposlitve, ker mu pravkar

kupujem tovarno v Detroitu.«

»Aha! Tipično! Oče nezaposlen! Kaj pa tvoji starši?« se bo z očitnim zaničevanjem obrnila k Taji.

»Mamo vzdržujem jaz. Oče pa je še vedno zaposlen na znanstvenem inštitutu, ker noče zapustiti belih mišk, ki jih potrebuje za poiskuse.«

»Oče alkoholik in možna duševna bolezen v družini,« si bo črkovaje zapisovala socialna delavka. »In kako živite? Imate dovolj prostora ali vsi spite v eni postelji? Jesta vsaj enkrat na dan?«

»Ta hip sva bolj na tesnem z denarjem, ker sva kupili nekaj jadranskih otokov in Bohinj, vendar bova že naslednji mesec staršem zvišali žepnino.«

Nato bova vrgli na mizo vrečo denarja, rekoč: »Nate, kupite kaj bonbonov za revne otroke.«

Ko sva končali s socialno delavko, sva se že smejali.

»Torej? Amerika še velja?« sem vprašala Tajo.

»Velja!«

In segli sva si v roko. Sklenili sva, da morava biti bolj previdni. Tiger je bil dober nauk, tu pa je še policija, s katero je bilo treba računati. Hodili bova v glavnem samo ponoči, in to peš, a ker naju čaka še dolga pot, je najbolje, da začneva kar takoj.

Toda že po uri nočne hoje ob cesti sva se vdali.

»Štopajva!« je odločila Taja.

Postavili sva se ob grm, da bi lahko takoj planili vanj, če bi pripeljal policijski avto. Bilo mi je nerodno dvigniti palec: počutila sem se skoraj tako kot pri beračenju. Toda ko nama je takoj ustavila velika limuzina z italijansko registracijo, se je zazdel avtoštop najboljši izum stoletja. Svoji izčrpani in razboleni telesi sva pogreznili v mehke sedeže, v avtu je bilo toplo, iz radia je zvenela romantična glasba in Italijan je vsaki dal čik gumi, ki sva ga, čisto sestradani, takoj pogoltnili. Želeli sva, da te vožnje ne bi bilo nikoli konec, toda žal se je Italijan peljal samo do Savudrije.

Privlekli sva se do razigrano razsvetljene hiše, iz katere se je razlegal hrup. Tako je, bila je gostilna.

Taja je najprej opazila, da imajo na dvorišču stranišče in da se končno lahko nekoliko umije. Ko sva se tam po dolgem času lahko spet pogledali v ogledalu, sva osupnili. V zadnjih dneh sva močno shujšali in bili sva nepopisno umazani. Kolikor se je dalo pri tistem majhnem umivalničku, sva se očedili in si uredili lase. Taja je bila spet videti skoraj kot miss pobeglih deklet, jaz pa se raje nisem preveč ogledovala, ker tako ali tako v vseh knjigah piše, da ni važna zunanost, temveč srce, to pa imam, hvala Bogu, kar zdravo. Ravno sem razmišljala, če bi si kljub temu dala operirati nos, ko so se odprla vrata in med njimi se je pojavila zelo lepa mlada ženska v predpasniku in si naju z zanimanjem ogledovala.

»Kaj pa vidve počneta tukaj?«

Taji je iz ust kapljala zobna pasta in samo slaboumno je zrla žensko.

Rekla sem: »S starši smo tukaj na počitnicah, pa se nam je pokvaril vodovod in se nimamo kje umiti. Saj niste hudi?«

»Ne, kar izvolita. Kje pa ste? V kampu?«

»Da, v kampu.«

Stopile smo na dvorišče. Iz kuhinje mi je puhnil v nos vonj po topli slastni hrani. Zameglilo se mi je pred očmi.

»Kaj ni še malo prehladno za v kamp?« je vprašala ženska.

»Oh ne, saj smo navajeni. Gorenjci smo.«

»Ste pri svetilniku?«

»Da, tam je najtopleje,« je rekla Taja in se pod ostrim kotom nagibala proti kuhinji, ter hitela vdihavati vonjave. Bile so res neznosne. Takoj si lahko uganil, da dehti vroč golaž in zrezki pa ocvrte ribe in ... Oh!

»Ne bi nekoliko stopili noter in se pogreli?« je vprašala lepa gospa, in ponižno sva odcapljali za njo.

Gostilniška soba je bila velika, močno razsvetljena in topla, ter polna samih glasnih moških. Posadila naju je za prazno mizo in vprašala: »Bi kaj popili?«

»Oh veste, s seboj nisva vzeli nobenega denarja...«

»Nič hudega, bosta pa jutri prinesli. Saj niste daleč,«

je dejala prijazno in odšla.

Pri sosednji mizi se je neki moški mastil z ogromnim dunajskim zrezkom. S Tajo sva z odprtimi usti, iz katerih nama je kapljala slina, pozorno spremljali vsak njegov gib. Ženska je vsaki prinesla eno oranžado. Imela je velike rjave oči, kot srna.

»Bi nemara hoteli tudi kaj pojesti?« je izrekla najlepše besede na svetu.

»No, nemara pa res. Seveda bova plačali jutri,« sva pohiteli.

»Seveda,« je rekla in spet izginila ter se vrnila z dvema krožnikoma, in na vsakem se je kadil ogromen kup makaronov z golažem.

S tako naglico sva planili na krožnika, da sva gostilničarki skoraj odgriznili roko. Prisedla je in naju opazovala z nežnim nasmehom. Roke je imela ves čas sklenjene v naročju in ko sem za trenutek odtrgala pogled s krožnika, sem opazila, da pričakuje otroka. Zavidala sem srečni ličinki v njenem trebuhu: tudi jaz bi to gospo zelo rada imela za mater.

»Koliko časa pa že nista jedli?« je vprašala.

»Dva dni,« mi je ušlo in Taja me je divje pogledala in zaripnila z usti, polnimi makaronov.

Gospa me je nežno pobožala.

»Revici. Ušli sta od doma, kajne? Le vse mi povejta, nič hudega se vama ne bo zgodilo. Pomagala vama bom.«

Tako velikega razumevanja in topline na enem kupu že dolgo nisem doživela in zato je iz mene kar privrelo. Obširno in slikovito sem ji opisala najino avanturo in še posebej Tigrovo mučenje. Poslušala me je s solzami v očeh in me ves čas držala za roko, Taja pa je samo mrko gledala v svoj krožnik in molčala.

»Ubogi moji punčki,« je dejala gostilničarka z neizmerno milino. »Toda zdaj sta na varnem. Nič več se vama ne bo zgodilo. Poskrbela bom, da se bo za vaju vse dobro končalo.«

Posvojila me bo! sem se razveselila. Prosila naju bo, da ostaneva pri njej. Kako lepo! Rekla je, naj počakava trenutek, da se bo takoj vrnila in nama prinesla še malo oranžade.

»Lahko prinesete, prosim, še nekaj krožnikov makaronov?«

»Še nekaj boljšega imam za vaju, le počakajta,« je rekla in odšla.

»A ni krasna?« sem vzdihnila, ko je odšla. »Zdaj nama ni treba več bežati, tukaj sva na varnem. Vedno sem si želela živeti ob morju. Si videla? Gospa pričakuje otroka in najina pomoč ji bo prišla prav. Vedno sem si želela bratca ali sestrico. Amerika lahko še malo počaka.«

»Ne vem ... Meni se vse skupaj zdi čudno,« je zagodrnjala Taja in pomislila sem, da je najbrž ljubosumna, ker se z gospo tako dobro razumeva.

Potem pa sem tudi sama postala pozorna. Videla sem gospo, kako se zaupno pomenkuje z moškim, ki je stregel za šankom. Oba sta gledala proti nama. Seveda, sem si rekla, povedati mu mora, da bova ostali pri njih. Nato je moški pokimal, odprl omarico; v njej je bil telefon. Kljub temu da je bilo v lokalu hrupno, sem ga čisto dobro slišala, kako kriči v slušalko: »Halo?! Policija?«

Gospa je odšla v kuhinjo. Previdno sva vstali, da bi se čimbolj neopazno splazili ven, tedaj pa je moški odložil slušalko in naju zagledal.

»Kam pa gresta?!«

»Oh, na stranišče.«

»Prav, nahrbtnike pa pustita tukaj.«

»Ni problema,« sva rekli ravnodušno, mu pustili nahrbtnika in se počasi odmajali proti izhodu.

Nato pa ... Stekli sva čez dvorišče, iz hiše se je zaslišalo vpitje, na vratih so se prikazale sence in gospa je kričala: »Zakaj si jima pustil oditi? Ti boš kriv, če se jima kaj zgodi!«

Tekli sva kot nori. Proti svetilniku, proti morju. Tedaj sva zaslišali v grmu ob cesti drobno cviljenje.

»Mlade mucke so!« je vzkliknila Taja in se ustavila.

»Teci naprej! Vsak hip bodo za nama!«

»Mogoče je kaj narobe. Moram pogledati!«

In že je brskala po grmovju.

Zaslišalo se je zavijanje policijske sirene. Vedno bliže.

»Znorela si! So že za nama! Pohiti!« sem zacvilila.

Taja pa je še kar rila po grmovju. Končno je privlekla ven nekaj čisto majhnega in piskajočega in spet sva se pognali v beg.

»Takoj jo daj nazaj!« sem sopihala med tekom. »Saj vendar ne morava bežati z mačko!«

»Ne moreva je kar pustiti!« je odsopihala nazaj.

Čisto brez sape sva pritekli v kamp, ki je bil popolnoma prazen. Konec maja kaj drugega tudi ni bilo pričakovati. Bilo je le nekaj praznih prikolic, ki so tam preizmovalle, in nekatere so imele nekakšen zaščitni šotor, ki se je odpenjal na zadrgo. Zatekli sva se v enega izmed njih. Komaj sva zaprli zadrgo, je v kamp zapeljal policijski avto in se ustavil. Tišina, ki je zavladala, je trajala stoletja, zato mi je srce skoraj za vedno nehalo biti, ko sem tik poleg šotora zaslišala pritajen moški glas: »Še dobro, da smo ju videli, ko sta zavili v kamp. Pokličiva okrepitev.«

Slišali sva, kako drugi policaj po radijski zvezi naroča še eno terensko vozilo za iskanje dveh pobeglih mladoletnic v savudrijskem kampu. Nato se je spet oglasil prvi: »Najbolje, da straživa vsak pri enem vhodu, da se ne bosta mogli izmuzniti.«

Glas se je oddaljeval, tedaj pa je mačka prodorno zacvilila. V tisti tišini se je slišalo kot gasilska sirena.

»Kaj pa je bilo to?« se je oglasil policaj.

»Mačke.«

»Raje poglejva.«

»Menda ne bova izgubljala časa z mačkami.«

Nato znova tišina.

»Pridi, greva,« je šepnila Taja in pričela odpirati zadrgo.

»Kam?! Vhoda sta zastražena, vsak čas pa bo tukaj polno policajev. V sekundi naju bodo našli.«

»Saj zato. Mudi se nama.«

Maček je spet zajavkal.

»Pa še ta tvoj maček!« sem sikala. »Pusti ga tukaj!«

»Tudi on ima pravico živeti,« je šepnila in že izginila iz šotora.

Splazila sem se za njo. V bližini ni bilo nikogar in bila je trda tema. Neslišno sva odbrzeli proti šumenju morja. Ravno sva pritekli do obale, ko je v kamp zapeljal avto s prižgano modro lučko in sireno, prižgali so se žarometi, zaslišalo se je kričanje in lajež psov, med drevesi pa so se pričele poskakovaje premikati luči baterij.

Obala je bila skalnata in polna razpok, zato sva se v temi stalno spotikali in padali po nazobčanih skalah, vendar v paničnem strahu pred policijo sploh nisva čutili bolečine. Kmalu sva se znašli tik pod svetilnikom in nenadoma se ni dalo več naprej. Nad nama se je dvigala visoka gladka stena in na njenem vrhu so se prikazale iščoče lučke policajev. Sopli sva in kri nama je divje butala ob lobanjo ter se penila kot grozeča črnina morja, ki je klokotala pod nama. Prijeli sva se za roke in molče zabredli vanjo. Voda je bila mrzla in mokra oblačila so naju vlekla navzdol. Taja je bila še v težjem položaju: plavala je samo z eno roko, z drugo pa je visoko v zrak držala mačko, ki je glasno zavijala in se je s krempeljci divje držala.

Ravno sem se odločila, da bom kar utonila, ko sem pod nogami začutila tla. Ko sva se privlekli na obalo, sva se znašli pred velikim travnikom, ki je segal prav do ceste. Čezenj se je prevažal snop svetlobe iz svetilnika in naprej sva se odpravili šele, ko se je odpeljal mimo. Upali sva, da bova prišli do ceste, še preden se vrne, kajti takoj za cesto je bil gozd. Bili sva na koncu z močmi, toda šlo je za sekunde in svetilnikov žarek se je naglo bližal. Tedaj pa je po cesti pridrvel avto in naju osvetlil z žarometi. Obstali sva kot dve hipnotizirani žabi. Obstal je tudi avto, zaslišalo se je loputanje z vrati, in med glasovi sem prepoznala gostilničarkinega.

Obrnili sva se in zaslepljeni od strahu stekli čez travnik nazaj proti morju. Glasovi pa za nama. Ko sva pritekli iz območja izdajalskega žarka, sva tik pred sabo

zagledali veliko temno zgradbo in se pognali proti njej. Ob hiši je rasel velik košat grm in skrili sva se vanj. Zadržali sva dih in se prilepili tesno k zidu. Za nekaj hipov je po vsem svetu zavladala zadušljiva tišina. Nato pa so se nenadoma prižgale močne baterije in zaslišal se je lajež psov.

»Takoj izpusti mačko, da ji ne bodo psi kaj napravili, v poboljševalnici ti ne bodo pustili imeti živali,« sem šepnila.

Taja je tiho zajokala in se pričela poslavljalati od mucke. Baterije so se približevale, razložili sva že posamezne glasove, tedaj pa se je tik nad nama oglasil razločen šepet: »Komm her.«*

Ozrla sem se navzgor. Tik nad nama je bilo veliko okno in skozenj se je nagibalo nekaj belega. Pomislila sem, da sva pravkar umrli od strahu in imava opraviti z angelom. Presenetilo me je, da govori nemško, vendar bi si lahko mislila, da so nebesa mednarodna. Nato mi je nekaj padlo na glavo. Ugotovila sem, da je vrv. Taja jo je zgrabila in se z mačko na rami spretno povzpela po zidu navzgor in izginila.

»Pohiti, Vlasta!« je tiho poklicala.

»Saj veš, da ne znam plezati!«

In spoznala sem, da je zame vse končano. Baterije in glasovi so že prihajali izza vogala.

»Zbogom, Taja! Drži se in piši mi kaj v poboljševalnico,« sem rekla vdano.

»Koza!« se je oglasilo od zgoraj. »Primi se za vrv. Potegnili te bomo.«

Prijela sem se in nenadoma zabingljala v zraku.

»Je pa močna!« sem pomislila, ko sem se oprijela okenske police in lezla v notranjost. Tam pa mi je postalo jasno, da ni vlekla sama. Soba je bila polna angelov, ki jih v temi nisem dobro razločila, vendar so bili vsi svetlolasi in v belem, kot se zanje spodobi.

Več pa nisem imela časa ugotavljati, ker sem se skupaj z njimi vrgla na tla. Izza vogala so namreč prišli zasledovalci in se ustavili pod oknom. Midve, angeli, muca, stene, tla, vse je otrpnilo.

»Prosim, muca, ne mijavkaj zdaj,« sem jo prosila v

sebi, vendar je molčala kot zalita. Brez diha smo opazovali bele krogce luči, ki so se sprehajali po stropu. Pod oknom je tekel takle pogovor:

»Enostavno sta izpuhteli ... Res ne vem, kako ...«

»Očitno tudi psi ne vejo ... poglej, kako so zmedeni. Kar v zrak gledajo.«

»Odleteli najbrž nista. Mogoče pa so ju spustili v hišo?«

»Kje pa! Sem noter ju ne bi nikoli spustili. Očitno se jima je uspelo izmuzniti na obalo.«

In potem so odšli. Molčali smo, dokler niso lučke čisto izginile in takrat se je po sobi razleglo suho pokašljevanje.

»Najtežje sem se zadrževal, da ne bi kašljal,« se je pogrkujoče oglasil eden izmed njih in tiho nadaljeval: »Luči ne smemo prižgati, sicer bodo nune takoj tu.«

Nato je ostalim rekel nekaj po nemško. Nekdo je prižgal majhno baterijo in posvetil v naju.

»Saj sta vendar deklici!« je začudeno šepnil in ostali angelci so presenečeno zašušтели.

»In čisto mokri sta! Sta plavali? Takoj se preoblecita, da ne bosta končali tako kot mi.«

Dali so nama suha oblačila in obzirno ugasnili baterijo, da sva se lahko preoblekli. Nato sva si jih nekoliko bolje ogledali. Bilo jih je deset: vsi so bili blede in prosojni ter svetlolasi, oblečeni v svetle pidžame.

Vljudno sem jih nagovorila: »Pozdravljeni gospodje ... hm, angeli, in hvala, ker ste nas rešili.«

Tisti, ki je znal slovensko, se je zasmel: »Nismo še angeli, čeprav smo na najboljši poti. Jaz sem Peter, koroški Slovenec, tole so pa moji sobni tovariši. In ta hiša, v kateri sta, je avstrijska zdravstvena kolonija za otroke, ki jim pri zdravljenju koristi morski zrak.«

»Oh, okrevališče,« sem rekla razumevajoče.

»V glavnem,« je rekel Peter. »Ravno s postelje, na kateri sediš, so danes zjutraj odpeljali Dietra. Kar zmanjkalo ga je. Dvanajst let je bil star.«

Toliko kot medve.

»Grozno,« je rekla Taja in v mraku so se ji zalesketale solze.

»Ah, saj to se zgodi zelo redko. Jaz že vem, saj sem od svojega petega leta po bolnišnicah. Kaj pa vidve? Zakaj bežita? Z okna smo opazovali lov na vaju.«

Dečki so posedli po posteljah okrog naju v napetem pričakovanju najine zgodbe.

In dobili so jo. Zelo sem se razvnela med pripovedovanjem, Peter me je komaj dohajal s prevajanjem, in ko sem končala, je bil videti zelo izčrpan. Zgrudil se je na posteljo, pričel krčevito kašljati in zbala sem se, da bo izdihnil kot tisti Dieter ter se pred mojimi očmi spremenil v pravega angela.

Na hodniku so se zaslišali koraki in v špranji pod vrati je posvetila luč.

»Nune gredo!« je šepnil. »Hitro pod posteljo!«

Komaj sva se zbasali pod posteljo pri oknu, že so se odprla vrata in v medli svetlobi s hodnika sva videli dolgo črno krilo, ki je plahutalo okrog Petrove postelje. Muca, ki sva jo stisnili medse, je začela tako glasno presti, da se jo je slišalo po vsej Istri. Peter dolgo ni prenehal kašljati, čeprav se je zelo trudil. Končno, po nekaj sto letih, mu je uspelo in v sobi sta spet zavladali tema in tišina. Prilezli sva na plan in stopili k njegovi postelji. Govoril je tako tiho, da sva se morali skloniti čisto k njemu.

»Najbolje, da za kako urico zaspita. Pravočasno vaju bomo zbudili. Še pred zoro morata oditi iz Savudrije, da pred zasledovalci dobita potrebno prednost.«

Govoril je z veliko težavo. Legli sva na Dietrovo posteljo in še preden sva položili glavo na blazino, sva že spali. Bil je naporen dan.

Zdelo se mi je, da sva spali samo pet minut, in čisto vseeno mi je bilo, kaj se bo zgodilo z mano, samo da bi lahko še spala in spala.

Toda Peter je bil vztrajen: »Zadnji čas je, da vstaneta. Niti minute več ne smeta odlašati.«

Mukoma sva se pobrali s postelje. Šele zdaj sva čutili vse odrgnine in podplutbe, ki sva jih pridelali na begu po savudrijski plaži.

»S fanti smo za vaju zbrali nekaj denarja,« je dejal Peter.

V roko mi je stisnil kuverto, ki mi jo je Taja s strogim obrazom takoj odvzela. Nato so nama dečki slovesno izročili veliko potovalko.

»Tole je od Dietra. On teh reči ne potrebuje več, vama pa bodo prišle prav. V torbo smo dali še nekaj hrane za prvo silo. Nikar ne hodita po glavni cesti, raje pojdita po vaških in gozdnih poteh. In pišita nam, ko prideta v Ameriko.«

Njegov glas je bil vedno bolj krhek in presledki med besedami vedno daljši. Sklonili sva se k njemu in ga poljubili na lice. Morda je imel kakšno nalezljivo bolezen, pa nama je bilo prav vseeno. Nato sva se rokovali še z vsemi preostalimi dečki in vsi so naju trepljali in vspodbudno grgrali po nemško, midve pa sva govorili »hvala«. Nato sva vzeli torbo in mačko ter skozi okno zlezli v ščemeče mrzlo jutro. Nisva se ozirali nazaj proti veliki hiši. Vedeli sva, da gledajo za nama, in nisva hoteli, da bi videli, kako šklepetava z zobmi in sva čisto mokri od solz. Napotili sva se naravnost proti tankemu modremu pramenu svetlobe na obzorju. Danelo se je.

Ko sva se ustavili, je bil že pošten dan. V majhnem borovem gozdičku sva si poiskali zavetje. Nekje v daljavi je bilo slutiti morje, vendar sva se vedno bolj oddaljevali od njega. Bili sva lačni in odprli sva torbo. V popotnici je bilo precej sadja in sokov, nekaj kosov peciva, škatla piškotov in polno čokolade. Tisto pač, kar po navadi skrivajo nočne omarice ob bolniških posteljah. Nato je Taja s svojimi knjigovodskimi očmi skrbno pregledala kuverto in ugotovila, da nama bo zadostovalo za nekaj čisto spodobnih dni življenja na Reki in celo za kak viski za kapitana. Tudi Dietrovih oblačil je bilo kar precej: dvoje kavbojk, dva puloverja, dve srajci, trenirki ... da, prav primerna oprema in tako rekoč uvožena. Jedli sva sadje in piškote ter jih delili z muco. Bila je tako majhna in suha, da ti je cela občepela na dlani, lahka kot jesenski list. Siva dlaka ji je štrlela kot

bucike na šivalni blazinici in tako smešno je poskakovala okrog naju, da sva ji dali ime Bolha. Bili sva siti, okrog sva imeli razstavljeno vse najino novo bogastvo in sonce je toplo sijalo. Toda medve se nekako nisva mogli ogreti.

»Nisem vedela, da umirajo tudi otroci,« je nenadoma dejala Taja. »Vsaj ne zares. To je krivično!«

Zasumila sem, da je življenje vedno bolj čudno, dlje ko ga živiš, in da ti je vedno manj stvari jasnih.

Odpravili sva se dalje in bila sem na vrsti, da nesem potovalko. Stopala sem za Tajo po prašni beli poti, ki se je vila v nedogled, in se počutila precej starejšo kot prejšnji dan. To, da prejšnjo noč skoraj nisva spali in da se nama je v enem dnevu zgodilo toliko kot se drugim v sto letih ne, se nama je poznalo. Ravno sem hotela predlagati Taji, da bi malce odspali v prvem gozdičku, ki nama pride na pot, ko sva v daljavi zaslišali ropot avtomobilskega motorja. Ozrli sva se in videli, da se približuje siv razmajan kombi.

»Stopajva, jaz ne morem več naprej!« sem proseče rekla in se zgrudila ob cesti.

Taja me je zaskrbljeno pogledala in rekla: »No, prav. Samo ti bodi čisto tiho, govorila bom jaz, da ne bo spet tako kot z gostilničarko.«

Kombi nama je poslušno ustavil in povzpeli sva se noter. Za volanom je sedel plešast, neobrit možakar v spodnji majici in si ves čas brisal potno čelo. Široko se je nasmehnil, ko naju je zagledal: »Ja, kam pa vedve?«

»K sorodnikom na Reko.«

»Ojej, izbrali sta si precej daljšo pot. Imate v Sloveniji že konec šole?«

»Da, letos smo zaradi nekakšnih obletnic končali pouk mesec prej,« je rekla Taja.

Bila sem presenečena nad tem, kako gladko laže. Rekla je, da se imenujeva Suzana in Marjanca in da sva stari šestnajst let. Začutila sem globoko spoštovanje do nje, saj sem, kar se laganja tiče, pravi poznavalec; morala sem priznati, da se je v teh nekaj dneh vsesplošno razvila.

»Bosta češnje? Danes nisem prodal vseh.«

Pokazal nama je zabojček in z veseljem sva se jih lotili.

medtem ko nama je obširno opisoval svojo kmetijo.

»Zakaj se ne bi malo oglasili pri nas? Zdajle je ravno čas kosila in pri nas je na mizi vedno dovolj hrane.«

Morali sva priznati, da bi se nama prilegel krožnik juhe. Kmet je bil zelo vesel, ker sva sprejeli njegovo povabilo.

Ustavili smo se na velikem kmečkem dvorišču in splašili jato zaskrbljenih kokoši. Iz hiše je pritekla njegova žena, za njo pa v varni razdalji še pet otročajev.

»Daj še dva krožnika na mizo, Mara. Obisk imamo.«

Žena se je brez besed zasukala in odhitela nazaj v hišo. Kosilo je bilo dobro: njoki, obara in velika skleda zelene solate. Jedli smo v blagi tišini. Žena se je molče sukala po kuhinji, hodila ven in noter ter naju ves čas opazovala. Kadar sem jo zalotila pri tem, se je hitro obrnila proč. Po kosilu so se otroci pridno zbrali okrog naju. Nažrti kot dve kravi sva sedeli na klopi in jih čohljali po njihovih krtačkah, kot bi božali majhne ježke, ter s težavo držali oči odprte. Kmet je ves čas nekaj monotono pripovedoval, midve pa sva z bebatim nasmeškom bolščali vanj in od utrujenosti so se nama v budnem stanju prikazovale razne reči. Šele ko sem z glavo treščila ob mizo, sem spoznala, da v resnici že spim.

»Zakaj pa ne bi šli malo gor in se v miru naspali? Vidim, da sta zelo utrujeni. Sorodniki na Reki lahko še malo počakajo, kajne?« je dejal kmet.

Žena naju je odpeljala v sobo v zgornjem nadstropju. Pokazala nama je, kje je kopalnica, in nama dala sveže brisače. Pri tem pa še vedno ni z nama spregovorila nobene besede, zato sva predvidevali, da je gluhonema. Ko sva temeljito skopani legli med sveže rjuhe, je bil to neopisljiv užitek. Vsaka kost, vsaka mišica, še celo vsaka praska in modrica je hvaležno zapredla, tako kot Bolha na Tajnem zglavju.

Najbrž bi spali kak teden, če me ne bi moj notranji alarm opozoril na zvok avtomobila. Motor je utihnil in z dvorišča se je zaslišal glas, ki sem ga takoj prepoznala iz savudrijske noči. Hipoma sem bila pokonci,

zbudila še Tajó in splazili sva se k oknu, da bi videli, kaj se dogaja.

Sredi dvorišča je stal policijski avto in poleg je stal policaj. Ozrl se je naravnost proti najinemu oknu, vendar sva še pravočasno poniknili k tlom. Ni bilo nobenega dvoma: kmet naju je izdal in zdaj so prišli po naju.

»Dobro jutro, gospod policaj. Kaj bo dobrega?« sva z grozo zaslišali njegov glas.

»Nič dobrega. Ste morda videli dve deklici potikati se tod okrog?«

»Ne. Nobenega človeka ni bilo mimo cel dan. Ah, lažem! Sosed se je prejele peljal mimo. Kaj sta pa ušpičili?«

»Pobegnili sta od doma. Bili smo jima že na sledi, ponoči v Savudriji pa kot bi se vdrli v zemljo.«

»Mi bi ju gotovo opazili. Saj gre tod mimo tako malo ljudi. Mara!«

Slišali sva ženine korake, ko je pritekla iz hiše.

»Žena, si mogoče ti videla hoditi tod mimo dve deklici?«

Tišina. Okameneli sva. Le kaj počne gluhonema ženska?

Nato se je spet oglasil kmet: »Kakšni sta pa bili?«

»Umazani in brez vsega. Nahrbtnika sta pustili v gostilni. Ena je lepa, ima dolge plave lase in jo takoj opaziš, druga pa je majhna, drobna, nič posebnega.«

Zakaj ni raje rekel, da druge sploh ni bilo?!

»No, žena, si videla taki deklici?«

Pokukali sva iznad okenske police. Žena je gledala policaju naravnost v oči in odločno odkimala. Če bi jaz znala tako lagati kot onadva, bi imela do smrti opravičeno telovadbo.

Kmet se je obrnil proti najinemu oknu in zelo glasno rekel: »Pojdi, žena, in skuhaj kavo za gospoda policaja. Še prej pa odkleni zadnja vrata in spusti mačko ven, da bo šla na polje loviti voluharje!«

Žena je ubogljivo stekla k hiši, tja pa sta se napotila tudi policaj in kmet, ki je ves čas govoril:

»Bova spila kavico, pa tudi domač češnjavec imam. Punce boste že našli.«

Ko je žena pritekla v sobo, sva bili medve že oblečeni in tudi potovalka in Bolha sta bili že nared.

»Hitro, dekleti! Mož policaja ne bo mogel prav dolgo zadrževati.«

Torej sploh ni bila gluhonema! Toda čas tako ali tako ni bil primeren za klepet. Že smo bile pri vratih, ko se je nenadoma ustavila in naju pogledala s čudnimi očmi ter dejala: »Kaj nikoli ne pomislita, kako je pri srcu vajini mami? Pojdita lepo sami domov, ni treba, da vaju prižene policija. Zdaj pa stecita skozi tale vrata v skedenj in iz skednja čez polje naravnost v gozd. Ob cesti. Tam blizu je postaja. Tu imata denar za avtobus.«

V žep nama je potisnila nekaj denarja.

Rekli sva: »Hvala vam, teta, in zahvalite se tudi stricu!«

Dobila je še bolj čudne oči in rekla: »Saj ne vem, ali naj vaju našeškam ali objamem.«

In nato naju je objela.

Držali sva se vseh ženinih navodil. Komaj sva se dobro skrili za prvimi drevesi, že je z njihovega dvorišča odpeljal policijski avto. Spet sva jim ušli in spet si s tem nisva mogli kaj dosti pomagati. Pred nama je bilo dolgotrajno pešačenje z mučnim skrivanjem. O tem, da bi se vrnili domov, se še pogovarjali nisva več.

Kar na slepo sva se odpravili proti Reki in se držali tega, da mora biti morje vedno na najini desni. Uporabljali sva samo kozje stezice, nič več poti in kolovozov.

Proti večeru sva prilezli na vrh grička, na katerem so ležale razvaline zapuščene vasi. Pod nama se je razprostirala mehka istrska pokrajina, ki je bila v zahajajočem soncu videti kot čarovnija. Grizljali sva čokolado in dali košček tudi Bolhi. Opazovali sva, kako se v daljavi kačje leskeče morje, ko sonce počasi leze vanj. Ko je vse skupaj zastrl modrikast somrak, sva opazili, da je tam doli mesto: ob morju se je prižgala ogrlica drobnih lučk. Legli sva v zavetje podrtega kamnitega zidu, pokriti z vsemi oblačili, Bolhica se je stisnila k nama in zastrmeli sva se v zvezdno nebo, ki naju je opazovalo skozi podrto streho. Noč je bila topla,

tišina je bila prijazna in končno sva bili zares varni.

Zjutraj sva se odpravili na raziskovanje vasi. Premogla je sedem podrlih hiš in vse so bile zaraščene z raznimi bodečimi rastlinami, vseeno pa sva si našli kar primerno bivališče. Hiša je bila zgoraj popolnoma porušena, spodaj pa je bila kuhinja precej nedotaknjena. Imela je cel strop, in okno, ki je gledalo naravnost proti morju in se je skozenj lepo videla stezica proti vasi, je imelo célo šipo. Cela so bila tudi vrata in čeprav so grozno škripala, so se dala zapreti.

»To je prava utrdba!« je vzkliknila Taja. »Če bo kdo prihajal, ga bova takoj opazili.«

»Da, in lahko jih bova obmetavali s kamenjem in polivali z vrelo vodo!«

Nato sva se lotili dela. Populili sva plevel, ki je rasel med trohnečimi podnicami, s suhimi vejami skrbno pometli tla, v kot nanosili listje in ga pogrnili s polivinilastim dežnim plaščem (Dietrova last). Na bivšem vrtu sva našli vodnjak in s škripajočim vitlom izvlekli vedro umazane rjavordeče vode.

»Za umivanje in kuhanje bo že,« je ugotovila Taja.

Med plevelom sva našli tudi nekaj zarjavelih loncev. Zdrgnili sva jih s peskom in splaknili, da so bili še kar uporabni. Vrt pa ni imel samo vodnjaka, temveč tudi veliko češnjo, ki je bila že čisto utrujena od teže zrelih plodov, in z veseljem sva jo nekoliko razbremenili. Bolhica je živahno tekala okrog in brskala po ruševinah.

Nato sva se s polnimi trebui češenj zleknili na sonce in glasno ugotavljali, da se imava res fino.

»Tu lahko konec koncev ostaneva do svojega osemnajstega leta!« sem vzkliknila. »Čez kak teden naju bodo tu okrog nehali iskati in potem bova lahko odšli v tisto mesto na obali in si nakupili večjo zalogo hrane in stripe!«

»Boljše bi bilo, če bi kupili semena in vzgojili zelenjavo in krompir. Lahko kupiva tudi kokoš in rediva piščance, potem bova imeli še jajca in meso. Ne vem sicer točno,

kako se počnejo te stvari, vendar si bova kupili knjigo o kmetijstvu. Iz kamenja, ki leži tod okrog, si utrdiva hišo, nabereva drva in čisto mirno preživiva zimo,« je dejala Taja.

»Da,« sem spregovorila zanosno. »In ko bo med temi samotnimi ruševinami turobno zavijala zimska burja, bom jaz sedela v zakurjeni sobi (takrat bova imeli že kamin in zaveso) ter pisala največji roman tega stoletja. Imenoval se bo 'POD MILIM NEBOM' in v njem bom opisala najino pustolovščino. Potem bodo sledili seveda še drugi romani: 'SKRIVNOST ANKARANSKEGA POKOPALIŠČA', 'DVA KLOVNA NA AZURNI OBALI', 'ISTRSKA KRALJICA',... Podpisovala jih bom s psevdonimom Stela del Nord in vsi bodo kot blazni kupovali moje knjige. Tako bi lahko obogateli že do prihodnjega poletja. Si predstavljaš? Bom pač prej pisateljica in šele potem igralka.«

Bila sem zelo nestrpna, ker nisem imela pri roki nobenega papirja in svinčnika, da bi lahko že kar takoj začela pisati romane, za katere sprva ne bo nihče vedel, da so moje delo. Moja mama bo besno kupovala vse knjige, ki jih bom napisala, in govorila, kako genialna pisateljica je tale Stela del Nord in kakšna škoda, da njena hči Vlasta ni tako nadarjena. In potem bom nekega dne razkrila, da sem to jaz, in naša šola so bo imenovala OŠ »Vlasta Korošec« in v njej bo pionirski odred »Taja Grabnar«. S sliko, kako se otrokom iz naše šole podpisujem v svoje knjige v glavi, sem zadremala.

Zbudilo me je čudno šuštenje za hrbtom in popolnoma me je zdramil občutek, da me nekdo opazuje. Policaj s petimi brzostrelkami? Medved? Stekel pes? Previdno sem prijela lovski nož in se čisto počasi obrnila. Tam pa je bil samo grm, čeprav bi lahko prisegla, da je bil, preden sem zaspala, čisto na drugem koncu vrta. Nato sem zbudila Tajo in ji predlagala, da greva spet malo obiskat staro dobro češnjo.

Stala sem pod drevesom in čakala, kdaj bo z njega priletela naslednja pošiljka češenj, vendar je zelo dolgo ni bilo.

»Kaj je zdaj?!« sem zavpila.

»Pssst! Tamle se nekaj premika!« Taja je pokazala proti visoki travi za hišo.

»Jaz ne vidim nič. Mogoče je Bolhica.«

»Nekaj večjega je.«

Tedaj sem tudi jaz opazila rahlo premikanje. Taja je kot Tarzan pristala poleg mene.

»Daj mi nož!«

Brez besed sem jo ubogala. Sprožila je ostrino in se tiho kot mačka splazila tja, medtem ko sem jaz stražila drevo, da se mu ne bi kaj zgodilo. Taja je bila kmalu nazaj in vrnila mi je nož, rekoč: »Najbrž je bila kaka večja mačka. Trava je precej poležana.«

Večja mačka? Mogoče lev.

Taja se je mirno vrnila na češnjo in bilo me je nekoliko sram vpričo njenega poguma, zato sem bila raje tiho o tem, da je grm spet nekje drugje, kot je bil prej.

Zvečer so se z zahoda pričeli valiti težki oblaki, zapihal je veter in shladilo se je. Nič kaj prijetno ni bilo zunaj. Veter v vejah stare češnje je tožeče šumel in iz mraka so vstajale čudne sence. Odšli sva v najino varno hiško in skrbno zaprli vrata. Legli sva na šumeče listje, se pokrili z oblekami nesrečnega Dietra in vzeli medse Bolhico, ki je začela takoj zadovoljno presti. Tudi ona je imela dober dan: med ruševinami se je bojevala z nevidnimi sovražniki, za večerjo pa je dobila zdrobljene kekse in vodo. Prijetno smo se tiščale skupaj in se grele. Po okenski šipi so potrkale debele dežne kaplje, v steno se je zaganjal veter in ropotal z deskami na stropu, nam trem pa je bilo toplo; bile smo na varnem. Zaželela sem si, da se v tej deževni viharji noči ne bi potikal okrog noben otrok, ki je pobegnil od doma.

Zbudilo me je glasno grmenje. Odprla sem oči in oslepil me je močan blisk; za trenutek je bilo kot podnevi.

»Ne spiš? Ali ni imenitno?« je Taja drhte vprašala in

se še bolj stisnila k meni.

Bilo je res imenitno. Spet se je slepeče zabliskalo in takoj nato oglušujoče zabobnelo. Tiho sva ležali in prisluškovali nevihti. Nenadoma pa se je tuljenju nevihte pridružil še en, čisto nov zvok. V trenutkih med grmenjem sva zaslišali, kako škripljejo podnice pred vrati. Nato spet grom in potem spet tišina ... in spet grom ... nato še malo škripanja. S Tajo sva zadrževali dih. Zatem je bilo nekaj časa popolnoma tiho, celo na nebu. Nakar se je zaslišal še shrhljivejši zvok: pričela so cviliti vrata in v svetlobi naslednjega bliska sva zagledali, kako se prav počasi odpirajo. Tesno sva se oklenili druga druge. Shrljivo cviljenje vrat, nato pa se je v pošastni svetlobi bliska prikazalo nekaj, od česar mi je vse odpovedalo. Na vratih sta stali dve beli postavi. To je Dieter, ki je z mrtvim prijateljem prišel po svoje stvari, mi je šinilo skozi glavo. Prikazni sta stali in celo večnost gledali proti nama.

Nato se je zaslišalo: »Sva lahko to noč pri vaju? Nama teče skozi strop.«

Bil je čisto normalen deški glas, in če bi bil Dieter, bi najbrž govoril nemško. S Tajo sva počasi spet zadihali.

»Kdo pa sta vidva?«

»Marjan in Rudi z Jesenic.«

Nisem si mogla misliti, kaj bi lahko tukaj počela Marjan in Rudi z Jesenic drugega kot medve.

»Kateri razred?«

»Sedmi. Pa vedve?«

»Šesti.«

»Tako se vrneva, samo po stvari skočiva, da se ne bodo še bolj zmočile.«

Ko sta izginila, sva se olajšano zasmejala. Ta zapuščena istrska vas je bila res super iznajdba – dobili sva celo družbo.

Ko sta se vrnila, sta prižgala svečo in videli sva, da sta precej bolje založena kot medve. Imela sta dva velika nahrbtnika in tudi spalni vreči. Marjan in Rudi sta bila v vasici že tri dni in sta naju ves čas budno opazo-

vala. Prebivališče sta si uredila v zapuščeni kleti in tako dobro zamaskirala vhod, da ju nisva našli niti midve, ki sva vse skrbno preiskali. Na begu sta bila šele pet dni, torej dva dni manj od naju, in od Kopra dalje sta potovala po opuščениh poteh s pomočjo specialnega zemljevida. Njun cilj je bila Grčija, kjer sta mislila čez poletje delati kot obiralca sadja, ker to delo menda zelo dobro plačajo, in čez mejo sploh ni problem priti, ker se da podkupiti šoferje kamionov, da te skrijejo med tovor. To sta izvedela od nekega Rasima z Jesenic, ki mu je to nekoč že uspelo.

Nato sva jima midve razložili svoj ameriški načrt.

»Nikoli vama ne bo uspelo priti na ladjo!« je rekel Rudi s polnimi usti NAJINE čokolade. »Teto imam v Ameriki, v Leadvillu, zato precej vem o teh rečeh. Nikar ne mislita, da vaju pričakujejo z odprtimi rokami in da tam slava in denar ležita na cesti!«

Zameril se mi je. Nosil je očala in zrcalil plamenčke sveče, tako da mu sploh nisi videl oči, in očitno je mislil, da ve vse.

»Marsikomu je uspelo, saj sva brali o tem. Zakaj ne bi tudi nama?« sem se uprla.

»Daj no mir! Vajini načrti so otročji. Misliš, da je vse, kar bereš v knjigah, res? To so same izmišljotine!«

»Izmišljotine? To, kar se nama dogaja zadnje čase, ni nobena izmišljotina, temveč čista resnica,« sem se razburila. »Menda ne bodo ljudje tudi za moj bodoči roman 'POD MILIM NEBOM' mislili, da je izmišljotina?«

»Pusti ju, Rudi. Zakaj ne bi poizkusili?« je posegel vmes Marjan in ne samo, da je bil pametnejši od Rudi-ja, bil je tudi veliko veliko lepši. Kolikor se je dalo videti v soju sveče, je bil zagorel, športen tip. Na glavi je imel cel kup svetlih, skoraj belih kodrov in oči so se mu v temi milo svetlikale.

Rudi se je posmehoval dalje: »Daj no! Saj vidiš, da nimata ničesar razen teh nekaj cunj! Opazovala sva ju cel dan – tale Vlasta še na drevo ne zna splezati in tudi ognja ne znata zakuriti. Otroka sta in za nameček še dekleti!«

Bila sem na tem, da mi od jeze odnese vse lase z glave.

»Zakaj se pa ti potem skrivaš tukaj, če vse tako dobro znaš in obvladaš? In še fant povrhu! Ko te bodo policaji zagledali, bodo dejali: ‚O, gospod fant! Kako lepo, da ste ušli od doma! Želite morda policijsko spremstvo do meje, da vas ne bodo nadlegovali policaji? Fantje na begu so seveda vse kaj drugega kot punce na begu! Punce kar takoj zapremo in postrelimo. Fantom, ki uidejo, pa podelimo posebne nagrade in štipendije.‘ To vama bodo rekli policaji, če vama bodo slučajno prišli na pot. Res ne vem, zakaj se sploh skrivata?«

Stekelca Rudijevih naočnikov so se strupeno zableščala.

»Ti smrklja me pa že ne boš zafrkavala! Pa povej, koliko je koren iz dva tisoč petsto osemindeset!« je dejal preteče.

»Nehaj, Rudi! V resnici sta pravi frajerki, če sta že ves teden na begu brez vsega, pa ju še vedno niso dobili,« je rekel Marjan.

Tako sem mislila tudi jaz. Nato smo vsi skupaj nekaj časa molčali in poslušali dež, ki je enakomerno trkal po šipi. Grmenje je ponehalo, tisto začetno veselje, da smo se našli, pa tudi. Nobenega razloga ni bilo več, da ne bi zaspali.

Naslednje jutro se je izkazalo, da sta bila fanta res dobro opremljena. Ko sva se zbudili, sta bila že pokonci. Iz nahrbtnikov sta po tleh razpostavljala razne predmete, da bi se posušili. Pred najinimi očmi je bil cel arzenal bežalnih pripomočkov: kompas, izvijač, vrvi, štoparice, baterije, zemljevidi, žepni računalnik, daljnogled, konzerve, škatle s suho hrano, plezalna oprema in kaj vem kaj še vse. Med vsemi temi rečmi je veselo poskakovala Bolha in jih skušala kotaliti okrog.

»Zdaj pa skuhajta zajtrk!« nama je ukazal Rudi.

Vse je kazalo, da je podnevi še bolj zoprni kot ponoči. »Prekuhajta vodo, tukaj imata mleko v prahu in kosmiče.«

»Se ti ne zdi, da se bo videlo dim daleč naokoli?« ga je vprašala Taja.

Fanta sta se spogledala.

»Res je, kurimo lahko samo ponoči. Hvala, da si se spomnila, Taja,« je rekel Marjan in posvetil z najlepšim nasmeškom, ki ga je sposoben kak trinajstletnik, Rudi pa je zagodrnjal: »Kaže, da ima ena od vaju vse: lepoto in zametek možganov.«

»Kaže, da je pri vaju isto,« sem rekla.

»Le zakaj sva si nakopala te babe na vrat?« se je zgražal Rudi.

»Si pozabil, da sva midva prišla k njima?« se je namuznil Marjan in nama zarotniško pomežiknil.

Spraševala sem se, zakaj ni pustil Rudija na Jensenicah.

Ker je zunaj še vedno deževalo, smo se bili prisiljeni drenjati v najini kuhinji. Edina, ki je bila tega vesela, je bila Bolha: dobila je konzervo s pašeto in selila se je iz naročja v naročje.

»Najbrž ne mislita vse življenje nabirati pomaranč v Grčiji?« je vprašala Taja.

Rudi ji je prezirljivo odvrnil: »Brez skrbi, to je samo začetek, da si nabereva denar za moje izume. Marjan pa je slovenski pionirski prvak na osemsto metrov in bodoča nogometna zvezda. Svetovna. Nekoč se boš še hudo bahala svojim sedmim otrokom, da si naju poznala. Če boš med svojimi piskri sploh vedela, kaj se dogaja po svetu.«

Popadla me je sveta jeza in usekala sem nazaj. »Mogoče res ne bo vedela, ker astronautov v vesoljskem centru najbrž ne bodo posebej obveščali, da je neki slovenski važič izumil zobotrebnice za brezzobe in stopljen sladoled!«

Rudi je čisto zaripnil.

»Ne?!!! Astronavtka! V čem pa misli leteti na Luno? V pralnem stroju?«

»Pomiri se, Rudi,« se je vmešal Marjan.

»Ne! Kar naj govori! Sicer ga ne bi nihče opazil,« sem rekla.

»Zato pa tebe takoj vsak opazi!« Vstal je, začel mahati z rokami in kričati: »Ljudje! Vsi naši problemi

so rešeni. Vlasto postavimo vrh drevesa in vsi policaji bodo v grozi zbežali, ko jo bodo zagledali! Samo bojim se, da bodo potem semkaj poslali vojsko, ki bo metala na nas napalmske bombe, ker bodo mislili, da imamo tukaj hčer King Konga in mesojede rastline!»

»Dajta, prosim, mir!«

To je bil Marjan.

»Moje prijateljice že ne bo nihče žalil!«

To je bila Taja.

Meni pa se je v glavi vrtelo od besa. Že čisto hripavo sem tulila: »Če bo pa tebe kdo videl s temi steklenimi verandami čez oči, bo mislil, da so marsovci že pristali!«

»Zakaj ne bi šla raje v cirkus in nastopala v točki: Najbolj zoprna deklica na svetu in crknjena kača. Kača namreč od obupa vsakič crkne, ko te zagleda!«

»Ti ... ti pa ...« sem cvilila z glasilkami, stisnjenimi od onemogle jeze in po glavi mrzlično iskala najhujšo žalitev na svetu, ko se je skozi šum dežja zaslišal ropot avtomobilskega motorja. Planili smo k oknu in videli, kako se proti vasici s težavo vzpenja vojaški džip.

Res so poslali nad nas vojsko! Zdaj je vsega konec. Džip je najbrž le predhodnica, zadaj so verjetno še tanki in oklopna vozila, vsak čas pa bodo začeli vasico preletavati helikopterji.

»Hitro!« je kriknil Rudi in z Marjanom sta iz svojih čudežnih nahrbtnikov izvlekla škatlino z žebli in pričela zabijati vrata, čeprav v tem nisem videla nobenega smisla. Tank se bo enostavno zaletel v hišo, ki se bo sesula, kot da je iz lego kock, in sredi ruševin bomo stali mi štirje, nemočni in osramočeni.

Džip je ustavil, motor je tik pred našo hišo poslednjič zabrundal in utihnil.

»Na tla!« je šepnil Rudi in vsi štirje smo se prilepili na pod.

Zdelo se mi je, da diham naravnost nespodobno na glas. Kljuka je pričela škripati in jezno poskakovati gor in dol. Da, pred vrati je bila nestrpna in neusmiljena vojska. Zaslišalo se je vpitje: »Hudiča! Nekdo je

zaklenil to ropotijo!«

Nato spet besno kljukanje in: »Saj vendar nihče ne živi tukaj! Kar vdrl bom!«

Tedaj pa se je vmešal ženski glas: »Pusti vrata, Mile. To je tuja lastnina.«

»Škoda. Tule bi bilo imenitno zavetje za naju. V tem trapastem vremenu nimava kam iti. Še dobro, da sem lahko vzel džip. Koliko je ura?«

»Dvanajst.«

»Ojej! Že ob dveh ga moram vrniti, da ne bo opazil glavni. Nada, samo dve uri časa imava in zaradi teh dveh uric si se iz Maribora vozila sedem ur. Nada!«

»Mile!«

»Nada!«

»Mile!«

In potem je zavladala dolga tišina. Prevzelo me je spoznanje, da bomo morali še naslednji dve uri tiho ležati na tleh in upati, da se mačka ne bo zbudila ter začela mijavkati. In seveda nobenega kihanja, kašljanja, govorjenja.

Nato dekletov glas, nenadoma čisto hripav – začudila sem se, kako se ji je uspelo tako prehladiti v teh nekaj minutah: »Mile! Počakaj! Poglej, kakšen lep štrudelj sem ti spekla. Sirov, z rozinami, kakršnega imaš najraje.«

In Miletov glas (tudi zelo prehlajeno): »Nada! Pusti štrudelj! Tebe bom pojedel! Ham, ham, ham ...«

Vsi štirje smo se spogledali, oči so se nam zasolzile, usta so se nevarno raztegnila in obrazi so se nam nevarno napihnili. Ojoj! Nikar! Čutila sem, kako mi bo smeh raztrgal lica in planil ven, Taja je poleg mene z izbuljenimi očmi sunkovito dihala in se tresla, Marjan je zarinil glavo v tla in njegove očarljive hrbtnne lopatice so nekontrolirano poskakovale. Bilo je le vprašanje sekund, kdaj nas bo zvil glasen krohot; le Rudi nas je očitajoče gledal, kar pa je bilo od vsega še najbolj smešno.

Tedaj pa odrešujoč Nadin glas: »Pojdiva kam drugam, tukaj nama kaplja na glavo in štrudelj bo čisto moker.«

Ko sta odšla, ni bilo več tako smešno. Splazili smo se k oknu in previdno pokukali skozenj. Ni se nam bilo več treba skrivati. Nada in Mile sta stala pod oknom hiše nasproti naše, tako zatopljena v poljubljanje, da ne bi opazila niti, če bi jima okrog glave letali majhni pisani aviončki in prepevali šaljive pesmice. Radovedno smo kukali skozi okno. Še nikoli nisem imela priložnost tako natančno opazovati dveh, ki se poljubljata, čeprav to spada k splošni izobrazbi. Nada in Mile sta ustnice prizadevno stiskala skupaj in mižala ter se oklepala drug drugega okrog vratu kot utopljenca. To je bilo vse. Tudi na televiziji so se kar naprej poljubljali, vendar je tam vsaj glasba.

»Bedaka!« je zaničljivo šepnil Rudi.

Pogledala sem Marjana, ki je mirno opazoval parček s svojimi jasnimi očmi. Imel je zelo lep profil, kar prenežen za fanta. Posebej usta je imel skoraj ženska in nenadoma me je začelo močno zanimati, kako bi bilo, če bi midva z Marjanom tiščala usta in mižala.

Ko sta se Nada in Mile odlepila drug od drugega in končno odšla, smo spet malo jedli (sardine v olju in avstrijsko čokolado) ter se dolgočasili. Dež je padal bolj in bolj in celo popoldne smo se šli razne igrice. Rudi je bil iz minute v minuto bolj neznosen. Ko smo se šli uganjevanje poklicev, je vedno vse takoj uganil in nam pokvaril zabavo. Pri igri »gore, vode« je vedno končal prvi in tako zarjul »Že!«, da so nam od strahu popadli svinčniki iz rok in smo se v eni uri spremenili v živčne razvaline. Pri vislicah pa je tako ali tako uganil besedo, še preden si si jo utegnil izmisliti. Za nameček ni niti najmanj skrival, da je vesel, ker zmaguje. Poskakoval je, si mel roke, vriskal in vpil: »Reve! Nimate pojma! Kakšni zabiteži!«

Kaj bolj priskutnega, kot je bil Rudi, si sploh ne morete misliti.

Pa Marjan? Ves čas je molčal in se skrivnostno smehljaj. Trudila sem se, da bi čim pogosteje ujela njegov pogled, saj je bilo tako, kot bi se vate zastrmela

dva sladka modra sladoleda. Vse popoldne sem se naprezala, da bi sedela čim bliže njega. Spraševala sem ga razne reči, vendar se je težko razgovoril, razen, če si ga spraševal o športu. In jaz, ki sem vse življenje do športa gojila določen prezir, sem nenadoma želela vedeti o njem čimveč.

»Neverjetno!« sem vzdihovala. »To moraš biti pa res BLAZNO spreten, da lahko stojiš samo na eni nogi, medtem ko z drugo brcaš žogo!«

Ali: »Povej, Marjan, le kako lahko zadeneš tisti gol, če pa neki zoprnjak kar naprej skače pred njim?«

Marjan se je angelsko smehljaj in potrpežljivo odgovarjal na moja vprašanja, medtem ko se je Rudi zgražal in Taja hihitala. Nenadoma sem opazila, da so ji, odkar sva bili na poti, lasje še bolj posvetlili. Ni bila več tako punčkasta in otročja, temveč je postala še bolj čedna, prav zoprno čedna, bi rekla. In začela mi je iti na živce, ko je vsa ljubka posedala v svetlomodri Dietrovi trenirki, si objemala kolena z vitkimi zagorelimi rokami in se prav tako kot Marjan sladko in skrivnostno smehljajala. Bila je kot kakšna bedasta kraljična, vendar bi prav rada zamenjala svojo črno žimo za njene dolge svilene nitke in svoje inteligentne rjave oči za njena dva bolščeča draguljčka.

Dež je še vedno padal, zunaj je bila enakomerna sivi-
na, ki se je proti večeru začela gostiti in v naši kamnici je bilo zaupljivo toplo in suho. Če ne bi bilo Rudija in morda tudi ne Taje, bi se počutila kot v nebesih.

Marjan je kljub naliveu odšel po vodo za večerjo in ko sem ga zagledala čisto premočenega, me je napadla materinska blaznost. Tekala sem okrog njega in ga silila, naj takoj sleče premočeno majico, da se ne bo prehladil. Branil se je, češ da se bo že posušil in da ni bil še nikoli prehladen, jaz pa sem kar silila vanj: »Bi rad imel pljučnico?! Kako boš nadaljeval pot, če boš imel 42 stopinj vročine? Užaljena bom, če takoj ne slečeš teh mokrih cunj.«

Najraje bi mu majico kar potegnila s telesa; zelo zelo sem si jo namreč želela prati, sušiti in skrbeti zanj.

Končno jo je v temnem kotu vdano slekel in si takoj z dlanmi sramežljivo zakril prsi kot kakšna deklica. Že sem se hotela nasmehniti njegovi prisrčni zadregi, ko sem opazila, da hoče pravzaprav skriti veliko površino čudno nagubane vijoličaste kože, ki je bila kot nalepljena na gladko površino njegovih prsi.

»Kaj imaš tu?« sem zgroženo vprašala.

»Oh, to? To je samo opekline.«

»Vidim. In kje si jo staknil?«

»Moj stari je bil malo tečen in me je polil z vrelo juho.«

S Tajó sva onemeli.

Nato je pokazal majhen globok krater na ramenu.

»Tukaj pa mi je ugasnil cigareto, ko sem hodil v prvi razred.«

Nato se je obrnil in na hrbtu je imel še polno takih krogcev. Morala sem zelo globoko dihati, da se nisem onesvestila. Marjan se je samo skromno smehljajal.

»Kadar se napije, ima take hecne ideje. Sicer je še kar normalen. Ampak zdaj je pijan že vsak dan in jaz ne mislim biti več njegov pepelnik,« je mirno dejal.

Bila sem čisto zgrožena. Le kako je lahko kdo naredil nekaj takega temu nežnemu in plemenitemu bitju?! To je presegalo vse možnosti mojega razumevanja! Le kako? Kako lahko kdo muči in tepe kateregakoli otroka? Nato sem se spomnila Tigra: tudi medve bi hodili naokrog z ocvrtimi rameni, če mu ne bi ušli. Tajina gorska jezerca so obilno puščala vodo in Marjana je z njimi gledala kot boga. Odločila sem se: Zdaj je konec tega Marjanovega trpljenja! Zdaj sem tu jaz, ki bom skrbela zanj in ga branila s svojim lovskim nožem. Samo naj mu kdo poizkusi še kaj napraviti – imel bo opraviti z mano!

Ko se je do konca stemnilo, smo dali čez okno stare deske, da se v dolino ne bi videla svetloba. Prižgali smo sveče in zakurili ognjišče. Nato smo odprli dve konzervi mesnega narezka, pekli rezine na ognju in tu pa tam dali kak košček Bolhici, ki je skoraj pregorela od samega predenja. Bilo je zelo romantično. Čez

svečo sem zrla proti Marjanu in opazila, da ima izredno lepo oblikovane gležnje in komolce, in v tem trenutku sem se zavedla, da sem zaljubljena vanj. Vse se je ujemalo: pospešeno bitje srca, vročica v licih, težave z govorjenjem in slaba koncentracija, zastoji v dihanju, stalna potreba po njegovi bližini, suha usta ... Vse je bilo točno tako kot v knjigi »KAJ MORA DEKLE VEDETI O SEBI«. Razburila sem se. No, zdaj pa še to! Menda ne bom zdaj kar zaljubljena hodila okrog!

Ko smo šli spat, sem še dolgo ležala v temi in skušala uganiti, katero od dihanj je Marjanovo. Zavrtela sem si notranji film z naslovom »MARJAN IN VLASTA V UJETNIŠTVU LJUBEZNI«. To je bil zelo živahen film, poln nevarnosti in bojev z vojsko in s policijo, v najbolj napetem trenutku pa so se vmešali še gasilci. Izkazalo se je, da so v resnici najini zavezniki, in pomagali so nama pobegniti. Zatem sva stala ob morju: sonce je vzhajalo in zahajalo petkrat na minuto in potem sva zamižala in Marjan je pritisnil svoje ustnice na moje, jaz pa sem ga odrinila, ker sem se spomnila, da si že ves teden nisem umila zob.

Prva stvar naslednje jutro je bilo temeljito umivanje zob. S Tajó sva šli na vrt in si pri vodnjaku v vedro nalili rjavo vodo. Pri umivanju sem opazovala Tajó in ugotovila, da je že bolj razvita od mene, ki sem spredaj med obema pazduhama še čisto ploščata. Do takrat sem bila mnenja, da je bolje, če ti prsi sploh ne zrastejo, ker ni od njih nobene koristi. Dobro, nekatere ženske pač dojijo tiste svoje otroke, potem pa prsi ne uporabljajo več. Zdaj pa me je zadeva okrog prsi nenadoma pričela skrbeti, in spomnila sem se, da tista dekleta, ki imajo tam spredaj že izrastke (nekatere nosijo nedrčke, Sonja že od lani), uživajo pri fantih večji ugled kot ostale. Le kakšno je Marjanovo mnenje o tem?

Tedajci sta oba fanta prikorakala iz hiše. Še preden sta naju utegnili opaziti, sva začeli vreščati in se pokrivati s kosi oblačil in jaz sem kričala še posebej glasno in užaljeno, čeprav mene nobeden od njiju niti pogledal ni.

Po zajtrku (mleko v prahu v prevreti vodi od prejšnjega dne, topljeni sir in prepečenec – kako bi ugriznila v kos svežega kruha!) sta šla fanta urejat svojo klet, medve pa sva čistili in pospravljali kuhinjo. Počutila sem se zelo leteče: prisegla bi, da me je Marjan med zajtrkom ves čas gledal ali pa me je vsaj nameraval. Igrala sem se, kot da sva že poročena. Skrbno sem zribala star zaboj, ki nam je služil za mizo, nanj pogrnila bel robec namesto prtčka ter se sramežljivo vprašala, če bo Marjanu všeč. Ker smo bili brez ogledala, sem se ves čas smukala okrog šipe in se poskušala videti v njej ter si kar naprej sposojala glavnik od Taje, čeprav jo je to zelo motilo. Zanj je glavnik svetinja.

Taja je predlagala, da bi šli na drevo in se za kosilo namesto konzerv najedli svežih češenj. Zelo sem ji zamerila, saj je vendar vedela, kako je z mano, kar se tiče plezanja. Tako so se oni trije mastili na drevesu, jaz pa sem kot izgubljen gumb čepela spodaj in čakala, če bo kaj padlo dol.

»Oh, saj res, Vlasta ne zna plezati na drevo! Ampak to je zelo čudno, ker opice navadno znajo,« se je od zgoraj oglasil Rudi.

»Jaz pa nisem verjela, da res znajo, dokler nisem videla tebe,« sem mu zabrusila.

»Pazi se, da ne pridem dol in ti pokažem, koza!«

Zdelo se mi je čudno, zakaj se moj zaročenec Marjan ne potegne zame. Ozrla sem se navzgor, da bi videla, kaj pravzaprav počne. Sedel je na isti veji kot Taja in jo čisto od blizu blaženo buljil, ko je nedolžno zobala češnje in valovila s svojimi reklamastimi lasmi. Tedaj se je tudi ona ozrla vanj in – bes jo plentaj – ZARDELA!!! Taja, ki ni nikoli zardevala, ker je imela vse življenje čisto vest, je postala fluorescentno rdeča kot gasilski avto in zato je bila samo še nekaj stopenj ljubkejša, kar je bilo že prav nevzdržno. No, potem je zardel še Marjan in strmela sta drug v drugega s svojimi prozornimi očmi in si kazala svoji popolni zobovji. Bila sta videti kot dvojčka, ki so ju ob rojstvu okrutno ločili ter dali enega posvojiti na Jesenice, drugega pa

so obdržali v Ljubljani. Čudovite, trde, z dežjem ohlajene češnje so nenadoma vseeno postale grenke. Pogledala sem Rudija, ki je čisto sam sedel na svoji veji, pljuval peške vsenaokrog in grdo gledal. Počutila sem taka kot on, samo manj zoprna.

In potem sta se ves preostanek dneva, brez vsakega sramu in kar vsem na oči, Taja in Marjan buljila, zardevala in kamorkoli sta šla karkoli počet, sta se nekako znašla skupaj, kot tisti majhni keramični psički, ki imajo na ritki magnet. Jaz pa sem bila ves dan jezna na Tajo, čeprav mi ni nič napravila. Zaradi tega je bila videti zbegana in zelo se je trudila, da bi me spravila v dobro voljo. Ko mi je zvečer celo ponudila svoj glavnik, naj se malo počestim, sem se zadržala nanjo: »Kar imej ta svoj trapasti glavnik! Saj drugega tako ali tako ne pride iz tvoje glave kot lasje!«

Tako žalostno in plašno me je pogledala, da me je bilo takoj sram in bila sem jezna nase. Konec koncev bi ji morala biti hvaležna, ker me je rešila pred zaljubljenostjo, ki ji podležejo samo neumna dekleta, in se mi ne bo treba obnašati tako trapasto kot se ona.

Ker ni več deževalo in ker sta uspela čez dan urediti svojo klet (v katero babe nimajo vstopa – Rudi), sta fanta šla zvečer spet tja spat in ostali sva sami. Užaljeno sem se zakopala na svoj konec postelje z Bolho, ki pa se mi je iztrgala in zlezla k Taji. Tudi ona torej! Vztrajno sem molčala in pozorno opazovala temo, Taja pa se je premetavala na svojem koncu, šuštel z listjem in vzdihovala. Prav ji je!

»Vlasta?« je poklicala tiho in ponižno.

Jaz – nič.

»Vlasta, si huda name?«

Jaz – tiho še naprej.

»Sem te mogoče kaj užalila?«

Jaz – še bolj tiho.

»Rada bi ti nekaj povedala.«

Našpičila sem ušesa.

»Samo obljubi, da ne boš nikomur povedala.«

Komu naj povem? Bolhi?

»Še prej pa te moram nekaj vprašati. Kakšen se ti zdi Marjan?«

Molčala sem kot zalita, ona pa: »Tudi meni se zdi fantastičen. Si opazila, kako lepe oči ima?«

Opazila.

»In kakšne trepalnice! Zdi se mi tudi blazno pameten.«

Odkod pa ve to? Do zdaj je samo trikrat odprl usta.

»Tako čudno se počutim, Vlasta. Srce mi razbija in vroče mi je. Če je on zraven, se sploh ne morem zbrati, kot bi pozabila govoriti. Ves čas imam tudi suha usta in roke se mi tresejo, toda k njemu me vseeno kar naprej vleče. Kaj misliš, da je to?«

Globoko sem vzdihnila. Kaj sprašuje take neumnosti, saj sem ji posodila knjigo KAJ MORA DEKLE VEDETI O SEBI.

»Tako vesela sem, da si ti moja najboljša prijateljica, Vlasta. Samo tebi na celem svetu lahko povem, kar čutim, in vem, da si vesela, ker sem zaljubljena.«

Lepa reč!

»Kaj misliš, ali tudi on kaj čuti do mene?«

»Seveda. Zatrapan je vate do ušes,« sem končno odprla usta.

Taja me je goreče objela in tiho zacvilila od veselja. Kaj sem pa hotela?

Naslednje jutro se mi je zdelo, kot da je Marjana nenadoma nekdo odčaral, čeprav je bil še zmeraj zelo srčkan deček. Zato pa Rudija žal ni nihče odčaral: bil je še vedno najbolj zoprni trinajstletnik pod soncem. Že navsezgodaj je buljil v neko knjižico, čečkal v zvezek in tipkal na žepni računalniček. Bedak, zakaj ni raje ostal v šoli?! Ko sem po jutranjem umivanju (sprejela sem novo življenjsko odločitev – začela se bom redno umivati in si puščati dolge lase) stopila v kuhinjo, sta tam Marjan in Taja že žarela drug v drugega. Nisem bila prepričana, da Taja dovolj ceni mojo žrtev, ko sem ji prepustila Marjana. Sicer pa sem sumila, da Marjan tako ali tako ni dovolj pameten zame. Moje srce bo

pripadlo samo geniju, takega pa trenutno ni v bližini. Vseeno sem se počutila zelo plemenito in sklenila sem, da zakopljem bojno sekuro z Rudijem, saj je morda tudi on človek.

»Kaj pa tako zanimivega računaš?« sem vprašala sladko.

»Kaj te briga!«

»Oh? Pa me. Mogoče ti lahko kako pomagam? Naj ti držim radirko?«

»Crkni!«

Začutila sem, da ne bom mogla prav dolgo ostati plemenita, vendar sem vseeno še poskušala.

»Tale računalniček se prav prilega tvojim očem! Hočem reči ... mislim k tvojim očalom in sploh ...«

»Zdaj si me pa zmotila, ti majhna penasta glista!!! Ne vidiš, da mislim?!«

»Jaz ne videti nič in ne slišati nič, jaz samo neumen ženska,« sem rekla mirno in vedro, medtem pa tuhtala, kako lepo bi mu bilo sneti očala in dolgo, živahno skakati po njih.

»Zakaj ne izgineš, ne vzameš svoje dude in ne sedeš na kahlo?«

Zdaj se je vmešala Taja: »Rudi, sprašujem se, zakaj niso raje tvoji starši zbežali od doma?«

Takoj sem se priključila, rekoč: »Da. Tvoja mati mora biti popolnoma nora, da te je prenašala celih trinajst let. Prepričana sem, da te nihče ne išče in da tvoji starši že ves teden pijančujejo od veselja, ker si izginil, in trepetajo v strahu, da se boš vrnil. Ne boj se, tebe policija že ne išče! Tebe nihče ne želi nazaj!«

Po teh mojih besedah je v prostoru zavladala smrtna tišina. Rudi, ki je bil prej čisto rdeč od jeze, je bil zdaj smrtno blede. Nato se je počasi dvignil in odkorakal ven.

»Mogoče sem res malo pretiravala,« sem rekla v zadregi. »A on pa lahko kar naprej zmerja in žali po mili volji?!«

»Res je zelo težek, vendar ni slab fant, če ga bolje spoznaš,« je rekel Marjan. »Samo, zdajle si ga zelo prizadela, njegovi starši ga namreč čisto zares ne marajo.«

Nato nama je na svoj redkobesedni način povedal Rudijevo zgodbo. Rudi je do sedmega leta živel pri stari mami in to je bilo dobro, ker sta se odlično razumela. Starše je zaradi njihove zaposlenosti videval samo ob sobotah in še takrat je komaj čakal, da so odšli. V tisti uri jim je moral pokazati vse, kar zna: povedati vrsto pesmic, na klavirju zaigrati »Na planinah«, pojesti ogromno žlico ribjega olja, odigrati z očetom partijo šaha in jo izgubiti, opaziti mamino novo frizuro, povedati poštevanko, zaplesati polko z mamo in brcati žogo z očetom, se neskončno navduševati nad darilom, ki sta mu ga prinesla, vsaj stokrat reči, da ju ima rad in da mu je dolgčas po njima, in se šaljivo boksati z očetom. V tej uri je morala njegova koža prenesti kilo šminke od maminih brezštevilnih poljubov, njegove šibke rame vzdržati neprestano očetovo trepljanje, njegov želodec prebaviti vso čokolado, ki sta mu jo prinesla, njegove oči prenesti vse njune globoke »tisinajinedinisinzapomnisidateimavarada« poglede in njegova ušesa poslušati vse silne obljube, ki jih potem nista uresničila. Seveda pa so se v tej uri nanj zgrnile tudi vse kazni, ki so pri drugih otrocih porazdeljene na ves teden. Ko sta odšla, je bil popolnoma izčrpan. V sobotnih nočeh je stokal, se zbujal in bruhal, nedelje pa je preležal s temperaturo.

Nekega dne pa sta prišla ponj in ga odpeljala od ljubljene babice, rekoč, da je zdaj že velik fant, ki bo šel v šolo in da je boljše zanj, če živi pri njima. Zakaj naj bi bilo boljše, ni nikoli razumel. Ko so začeli živeti skupaj, sta namreč spoznala, da to sploh ni tisti idealni sobotni sin, kakršnega sta imela v mislih. In ta sin, ki je zdaj živel tu poleg njiju, jima sploh ni bil več všeč. Rudi je zelo trpel, ker ni bil po njunem okusu. Ves čas se je trudil, da bi jima ustregel, pa mu to nikakor ni uspelo. Če je hotel biti prijazen, sta rekla, da je vsiljiv, če jima je želel pokazati svojo ljubezen, sta rekla, da se fantje ne crkljajo, če je molčal, sta rekla, da je dolgočasen, in če je govoril, sta rekla, naj bo tiho. Zdaj pa jima je končno zares ustregel in za vedno odšel od doma.

Marjan je ravno zaključil svojo pripoved, ko se je razlegel zvok lomečih se vej, padec in krik. Planili smo k vratom. Veja, na katero je odšel Rudi kuhat mulo, se je odlomila. V hipu smo bili pri njem. Imel je precej grdo odrgnjene roke in noge, sicer pa je bil cel. Vsi smo se zelo drenjali okrog njega, zlasti jaz s slabo vestjo in Taja s svojim kroničnim usmiljenjem. Rudi pa nas je divje odrival in odšepal v klet, od koder se tistega dne ni več prikazal.

Prikazal se je šele naslednje jutro. Ves mrk in okrašen s praskami je stopil v kuhinjo, kjer je Marjan že od ranega jutra ždel v svojem kotu in se pretvarjal, da ne gleda Taje.

Rudi je zagolčal: »Pridi Marjan, spakirati morava stvari. Odhajava.«

»Saj se nama ne mudi,« je rekel Marjan.

»Vsekakor je škoda časa, da bi ga zapravljala s tema norima babama.«

»Jaz bi nekaj časa še ostal. Tukaj sva na varnem.«

»Torej si dovolil, da ti je navadna punca zmešala glavo?« je prezirljivo rekel Rudi. »Pa sem mislil, da si športnik!«

Marjan je sklonil glavo in s Tajo sta soglasno zardela.

»Prav, če ne greš ... Grem pač sam!«

To se mi je zdela dobra rešitev.

S ponosno dvignjeno glavo in z očali, strmo uprtimi v daljavo, je odkorakal skozi vrata. Pa smo se ga le rešili, sem pomislila z nemalo slabe vesti, pa tudi veselja.

Po njegovem odhodu je postal Marjan zelo nemiren. Pričel je trzati z levo obrvjo, vstal je in se začel prestopati. Nato je z obžalovanjem ošnil Tajo, ki je kot otrpla sedela v svojem kotu in zbegano utripala z vekami, ter rekel: »Moram z njim. Skupaj sva pobegnili ... in prisegla sva si, da se ne bova nikoli ločila ... Moj najboljši prijatelj je.«

In že je tudi Marjan švignil skozi vrata, ne da bi se še enkrat ozrl proti Taji, ki je bila še vedno kot kip.

V zatohli tišini kuhinje je zabrenčala muha, slišali sva škripanje pokrova na njuni kleti, glasen smeh, ki je pripadal Rudiju, in korake po pesku. Potem je brenčala samo še muha. In takrat je Taja bruhnila v glasen jok. Stekla sem k njej in jo objela.

»Daj no, saj dobro veš, kakšni so moški!«

»Ta-ko ze-e-e-lo g-ga i-ma-am raaaaaadaaaaa!«

»Saj imaš še mene. Jaz te ne bom nikoli zapustila,« sem dejala in božala njene svilnate lase.

Tisti dan sem bila zelo pozorna do nje. Tudi Bolhica se je na vse kriplje trudila, da bi jo zabavala, vendar ni dosti pomagalo. Zaspala je vsa v solzah, jaz pa sem še dolgo v noč razmišljala, kako težko je biti ženska in da bom morala zelo pogumno prenašati to breme.

Tam proti jutru naju je zbudilo tiho škrebljanje po vratih. Oh, ne, sem pomislila, to so hude sanje. Goreče sem si zaželela, da bi bila tu Marjan in celo Rudi. Škrškr. Z eno roko sem zgrabila križ, z drugo pa lovski nož in s Tajo sva se stisnili v kot.

Nato se je tiho oglasilo: »Midva sva.«

»Marjan!« je kriknila Taja in že je bila pri vratih.

Res je bil on in z njim žal tudi Rudi. Ko sta stopila v sobo, sta Marjan in Taja takoj pričela žareti, Rudi pa je sitno zabevskal: »Pred Porečem je polno policije. Ustavljajo avtomobile. Jaz bi sicer šel mimo, pa je Marjan za vsako ceno rinil nazaj.«

Taja je že tako žarela, da nama sploh ni bilo treba prižgati sveče, in tudi jaz sem ju bila vesela, celo Rudija.

Nato smo kot vedno nekaj pojedli (prepečenec, kosmiče in suhe slive), Bolha pa je k skupni večerji prinesla velikega močerada, ki ga je ujela popoldne. Nenadoma je Taja objela Rudija in mu rekla: »Tako zelo sem vesela, da si se vrnil!«

Vsi smo točno vedeli, da je to namenjeno Marjanu, vendar je Rudi kljub temu temno zardel in prvič smo doživeli, da je bil kar tiho.

Nato sem rekla še jaz: »Da, ves dan nama je bilo dolgčas, ker ni nihče tečnaril.«

In dala sem jima najino poslednjo čokolado.

»Nič ne pomaga,« je stvarno dejal Rudi naslednjega dne. »Moral bomo po hrano. To je vse, kar še imamo.«

Iz vlekel je poslednji zavitek prepečenca, poslednjo pašteto in poslednji zavojček suhih fig. Odkar sta se vrnila, je bil čisto drugačen. Nič več se ni neprestano jezil in naju žalil, pustil naju je čisto pri miru. Odkar je doživel policijsko zasedo in občutil resnični strah, ni bil več najpametnejši na svetu, in to mu je zelo koristilo.

»Lahko bi šli medve z Vlasto,« je rekla Taja. »Najbrž naju ne iščejo več. Mislijo, da sva utonili v morju pri Savudriji.«

To mi je bilo všeč. Pomislila sem, da bi se lahko pozanimali, kdaj je najin pogreb, in ga šli skrivaj gledat, potem pa, ko bi vsi skrušeni jokali ob grobu, bi se prikazali v polnem sijaju, bolj izkušeni, lepši, pametnejši.

»Na to se ne moremo zanesti,« je rekel Rudi. »Vsekakor pa iščejo dva dečka ali dve deklici, nikakor pa ne dečka in deklice. Nakupovati moramo torej v parih.«

Zgodaj zjutraj naslednjega dne sva se z Rudijem odpravila s praznim nahrbtnikom proti Poreču. Vso pot sva molčala in Rudi je zelo pazil, da sem vedno hodila dva metra za njim. Opoldne sva prašna, utrujena, žejna in lačna prišla v lepo mesto Poreč. Prvo, kar so ugledale najine srečne oči, je bil na izložbi slaščičarne ogromen, vabljivo narisani sladoled vseh barv. Istočasno sva se zdrenjala skozi vrata. Kakšnega bova? Jasno, najprej čokoladnega in potem seveda vanilijo, pa še eno kepico borovničevega in, oh, jagodo imajo tudi. Kaj pa je tisti zeleni? Pistacija? Še tega prosim! In lešnikovega s pravimi zdrobljenimi lešniki – in punč z rozinami je tudi tu. Ne, limonovega pa ne, hvala. Z Rudijem sva presenečena opazila, da imava popolnoma enak okus, in to pri tako pomembni stvari, kot je sladoled. (Če vam bo kdo kdaj rekel, da ni zdravo pojesti kilo sladoleda na prazen želodec, mu nikar ne verjemite. Midva sva se počutila kot prerojena.)

Z lahkim korakom sva stopala v mesto, ki me je tako presenetilo, da sem skoraj pozabila hoditi. Nenadoma je bilo okrog mene toliko ljudi, in to po vseh dneh, ko sem gledala samo nas štiri in Bolho. Čisto sem že pozabila, kako izgledajo ljudje, in pozabila sem tudi, da je že junij. Vsi so že bili počitniško razporejeni in oblečeni v pisana poletna oblačila. Vrvež polne ulice nama je prinašal na uho različne jezike. Bila sem čisto pijana. Do takrat sploh nisem vedela, da so ljudje tako lepi in prijetni; prej sem vselej dajala prednost živalim.

Morje se je svetlikalo v soncu. Po njem so plule ladje, daleč daleč, in s seboj nosile srečne in svobodne ljudi. Še nikoli nisem bila tako trdno odločena, da bom kmalu na eni izmed njih. Nehote sem prišla Rudija za roko, kot sem bila to navajena pri Taji. Ogledovala sva si izložbe in v njih ni bilo niti ene reči, ki si je ne bi želela kupiti. Srečala sva skupino razigranih otrok (najbrž šola v naravi), in vsi so naju gledali in se hihitali. Rudi je izpustil mojo roko in spet sem morala hoditi dva metra za njim, toda kljub temu je sreča napihovala moj nerazviti prsni koš.

Ravno sva hotela prečkati ulico, ko sva zagledala, kako po pločniku prihaja policaj. Naravnost proti nama. Zdaj je bil Rudi tisti, ki me je zgrabil za roko.

»Če te bo kaj vprašal, odgovori angleško,« sem mu šepnila skozi stisnjene zobe. Rudijeva roka je bila tako potna, da sem mislila, da mi jo bo odplavilo iz dlani. Policaj se je bližal in naju gledal. Stala sva kot pribita in se mu krčevito smehljala. Do zadnjega trenutka sem upala, da bo šel vendarle mimo, toda ne, velik kot gora je široko razkoračen obstal pred nama. Imel je velike košate brke in ko so začeli migati, je izpod njih zadonel: »Tukaj se vendar ne sme prečkati cesta. Kaj ne vidita znaka?«

Midva pa sva kar stala in buljila vanj.

»A! Tujca sta!« se je razveselil. »Turst?«

Nato nama je začel s slikovitim izraznim plesom ka-

zati, da ne smeva čez cesto, ker naju bo sicer povozil avto. Zlasti tisti del, ko je odigral muke povoženega in umirajočega človeka, je bil podan zelo doživeto.

»Sta razumela?«

Mehanično sva pokimala.

»Pridna. Lepa pridna otroka. Ne vem, zakaj so tuji otroci vedno tako pridni in ubogljivi, naši pa taki razbojniki,« je rekel svojim brkom. Nato je oba pobožal po glavi in naju peljal čez cesto, kjer je še enkrat prijazno pomahal.

Takoj ko sva prišla za vogal, sva stekla kot obsedena, dokler nisva prišla do pristanišča. Tam sva se do onemoglosti hihitala.

»Ta je bila pa huda!« je sodel Rudi. »Sva ga dobro prelisičila, kaj? Si videla, kako sem mu predrzno gledal v oči?«

Molče sem prikimala, čeprav sem imela na svoji dlani še čisto jasen spomin na njegovo tresočo in potno roko. V teh nekaj dneh, kar smo bili skupaj, sem se precej naučila o moških. Sedla sva v lokalček ob obali in naročila sok.

Za sosednjo mizo je sedela družina. Bili so oče in mama in deklica mojih let, ki se je zvirala po stolu in se dolgočasila, medtem ko sta onadva pila pivo in brala časopis. Deklica je ves čas zavistno gledala proti najini mizi in se zibala na stolu, dokler se ni prevrnila nazaj. Oba starša sta hkrati odložila časopis in kot bi odgrnil zaveso, sta se prikazala dva vsakdanja stroga obraza in pričela istočasno sikati v deklico, ki je bila rdeča od sramu. Naredila je trmast obraz, nekaj rekla in dobila kľofuto od očeta, ki se je kljubovalno ozrl okrog, češ, svojega otroka lahko tepem, kolikor hočem. In tedaj sem začutila domotožje. Prizor me je živo spomnil na vse družinske počitnice, ko so se mi ves dan dogajale iste stvari kot deklici, ki je zdaj osramočena mirno sedela na svojem stolu in se ni več ozirala k nama. Kot bi mi vbrizgal stopljene sladko-kisle bonbone, se mi je po žilah pretakalo domotožje in se mi strjevalo okrog srca. Nato sem pomislila, da se moji starši morda vendarle nekoliko sekirajo, če nič drugega, jim

je nerodno pred sosedi, ker sem utonila v morju pri Savudrijskem rtu.

»Mislim, da bi morala pisati domov in sporočiti, da sem še živa. Kot moji starši imajo pravico to vedeti,« sem dejala Rudiju.

»Kar naj se sekirajo! Jaz svojim že ne bom pisal,« se je zmrdnul.

Tudi jaz ne bi njegovim. Moji pa so bili včasih čisto v redu. Pogosto smo hodili na izlete, ki so mi bili v glavnem zoprni, ker sta se na prednjih sedežih vedno prepirala, nato pa se užaljeno drug za drugim zapodila v hrib, jaz pa sem morala dirjati za njima in prav tako molčati. Vendar ni bilo vedno tako. Včasih sta se dobro razumela in takrat je bilo zabavno: šalili smo se in se šli raziskovalce in zvečer se je bilo tako prijetno peljati domov in včasih smo tudi kakšno zapeli, najraje Trzinko. In (če nista bila skregana) družinska praznovanja božiča tudi niso bila od muh. Najlepše od vsega pa je bilo, kadar sem kaj ušpičila in se tresla pred kaznijo, potem pa so mi odpustili in se niso jezili name.

Res ni bilo vedno tako slabo doma. Šla sem v trafiko, kupila razglednico z mucami in napisala:

DRAGA OČI IN MAMI!

SEM NA POTI V AMERIKO. IMAM SE FANTASTIČNO IN NIČ MI NE MANJKA. KMALU PRIDEJO PRVI DOLARJI. ŽIVELA SVOBODA!

VAŠA VLASTA

P S.: ČE STE ME ŽE SLUČAJNO POKOPALI, NI TREBA IMETI STROŠKOV S SVEČAMI IN ROŽAMI, KER SEM ŠE ŽIVA, PROSIM PA, DA SHRANITE OSMRTNICE, SOŽALNA PISMA IN FOTOGRAFIJE S POGREBA, DA SI JIH BOM OGLEDALA, KO SE VRNEM. KMALU BOSTE O MENI BRALI V ČASOPISIH.

Ko sem oddala razglednico, sva se odpravila nakupovat v veleblagovnico. Veleblagovnica me je dotolkla: tu so imeli resnično vse. Ko sva se čez eno uro srečala pri blagajni vsak s svojim vozičkom, sem bila čisto izčrpana.

V Rudijevem vozičku so bile konzerve, prepečenec, suho sadje, Vitergin, pribor za ribarjenje, pribor za prvo pomoč, vitaminski napitki, mleko v prahu, vodič po Istri – moj voziček pa je bil poln čokolade, bonbonov, salam vseh vrst, žemelj; v njem so se znašli kozarec kumaric, gora stripov, zelo lep zvezek za pisanje knjig in svinčnik, bila pa sta tudi dva laka za nohte, dišeče milo, glavnik in ogledalce.

Ko sva vse stlačila v nahrbtnik, je bil tako težak, da sva ga morala nositi oba in nazaj grede sva se morala zavoljo tega pogosto ustavljati. Sonce je pripekalo, kozja steza je vodila navkreber čez goljavo in v megličasti daljavi se je na griču videla naša vasica kot kupček kamenčkov. S poudarkom na daljavi. Kmalu sva popolnoma opešala in poiskala sva visok grm s senco. Vsakemu sem napravila ogromen sendvič iz svežega kruha in razdelila stripe.

Rudi me je čudno pogledal: »Veš, da sploh nisi tako slaba punca? Kako si vedela, da od vsega na svetu najraje berem stripe in zraven jem sendviče?«

»To tudi jaz počnem najraje od vsega na svetu! Samo stari me ne smejo videti pri tem. Čisto znorijo.«

»Moji tudi!« je vzkliknil veselo. »In od vseh filmov imam najraje znanstveno fantastične in grozljivke. Pa ti?«

»Noro! To so tudi moji najljubši filmi!«

Previdno sem mu zamolčala ljubezenske.

»Ne prenesem pa nogometa po televiziji in sploh nobenega športa!« je dejal.

Navdušeno sem zaploskala. »Jaz tudi ne!«

Potem sva se šla igrice, kaj marava in kaj ne, in hrupno ugotavljala, da so nama več ali manj všeč iste reči. Rudi se je krohotal, ko sem mu oponašala našo staro za telovadbo, in prešinilo me je, da ga pravzaprav prvič vidim nasmejanega in bil je kar čeden. Zelo čeden pravzaprav. Snel si je očala, da bi si obrisal solze smeha in imel je – nenavadno lepe zelene oči z dolgimi, gostimi trepalnicami, in nenadoma: razbijanje srca, težave s koncentracijo, zatikajoč govor, tresenje

rok, privlačnost njegove bližine ... Na, pa smo tam. Lahko sem upala samo to, da se mi to ne bo dogajalo prepogosto v življenju. Rudi se je zresnil, spogledala sva se in zardela ter vso pot nazaj pazila, da se pri prenašanju nahrbtnika ne bi slučajno dotaknila, kar je bilo precej zapleteno.

Zvečer, ko sva s Tajo ostali sami, sem ji zaupala, da sem v Rudija najbrž zaljubljena.

»To je imenitno! Zdaj smo po parih!« je vzkliknila.

Naslednji dan sva se kar naprej hihitali in si imeli veliko povedati, fanta pa sta se tudi držala posebej, se ozirala proti nama in nekaj šušljala. Zvečer mi je Taja rekla, da ji je Marjan rekel, da mu je Rudi rekel, da sem mu všeč. Mojemu srcu so zrasla krila in hotelo mi je uiti skozi ušesa. Ljubezen! Kakšna sreča! Kakšen napor!

Nato smo še kak dan zardevali in se izogibali, potem pa smo se navadili, da smo zaljubljeni in vse je bilo isto kot prej, razen Rudija. Marjan je bil sicer čisto čeden in prijeten fant, vendar se z mojim Rudijem ni mogel primerjati. Moj Rudi je vse vedel in vse znal – nisem še srečala pametnejšega od njega. Da, on je bil končno moški, ki me je vreden.

Sledili so prekrasni dnevi. Skupaj smo raziskovali okolico in Bolha nam je povsod sledila kot pes. Našli smo zalogo zgodnjega ribeza, v dolinici za vasjo smo našli potoček, našli smo zapuščen vrt, kjer pa je bilo med plevelom polno solate in redkvic. V kleti ene izmed hiš smo našli nekaj starega pohištva, ga zvezli na plan in očistili ter si uredili pravo stanovanje. Moj Rudi je pokazal vse svoje izumiteljske sposobnosti. Nama s Tajo je pri vodnjaku napravil prho; ko smo izgubili odpirac za konzerve, je iz ostankov pluga napravil novega, ki je bil hkrati tudi odpirac za zamaške. Ravno pa je bil pri konstruiranju (še vedno iz ostankov pluga) posebnega vrtnega vozila.

Medve s Tajo sva se igrali, da sva njuni ženi, in medtem ko sta fanta delala na Rudijevih izumih, sva midve

čistili hišo in pripravljali hrano. Prali sva njune majice in jima želeli kaj zašiti, ker je Rudi izumil posebne šivanke, vendar ni bilo nič strganega. Bolhica je bila naš otrok in vzgajali smo jo po najsodobnejših metodah: nobenega nasilja, posvečali smo ji veliko pozornosti in ji pokazali, da jo imamo za enakopravno, čeprav je še majhna.

Tudi Rudi in Marjan sta bila mnenja, da bi lahko tukaj ostali celo zimo, vendar se je pojavila težava. Ko sta hotela Taja in Marjan oditi po naslednjo zalogo, se je izkazalo, da nam bo zmanjkalo denarja. Rudi se je strinjal, da bi lahko pridelali nekaj zelenjave, vendar za čez zimo ne bi zadostovala. Kakršnokoli možnost sva našli, da bi lahko ostali, moj Rudi jo je zavrgel.

»Nič ne pomaga, treba bo dalje!« je odločno dejal moj Rudi.

Ne! Nikar proč! je vpilo v meni. Tu se imamo tako lepo! Toda fanta sta vztrajala. Zdelo se mi je, da je konec sveta, bilo je vendar nemogoče, da bi se ločili! Počutila sem se, kot da si bom morala odrezati del telesa. Za koga bom z umazano vodo drgnila naš obtolčen lavor? Komu bom v njem prala nogavice? Koga bom poslušala, kako v znanstveno fantastični svetlobi tik pred sončnim zahodom tako lepo pripoveduje o zmožnostih računalnika? Nič več ne bo lepo na tem svetu, niti v Ameriki, vse bo brez pomena in mirno se lahko vrneva kar domov.

Tudi Taja je mislila tako, ko sva se zvečer pogovarjali o tem.

»Bog ve, kakšna so grška dekleta?« je vprašala.

»Po mojem so krivonoga, z zraženimi obrvmi in brkata,« sem rekla.

»Pa saj naju vendar ne moreta kar pustiti? Po vseh nogavicah, ki sem mu jih oprala?!« je zajokala Taja.

Pa jima to očitno ni bilo težko. Ko sva naslednje jutro zbiti od prejkane noči prilezli iz najine kuhinje, sta že stala na vrtu in dobre volje delala red v svojih

nahrbtnikih. Z velikim apetitom sta zajtrkovala in ves čas stresala šale in domislice ter se norčevala iz najinih razpotegnjenih obrazov.

»Kaj se kisata? Saj sami vidita, da nima smisla ostati!« je rekel Marjan in si v usta zbasal pol čokolade.

»Ne smeta opaziti, da sva prizadeti!« mi je šepnila Taja in solze so ji škropile na vse strani. »Delajva se, kot da je vse normalno!«

Brezglavo sva taval skozi meglo solz in nesmiselno predstavljali predmete, misleč, da delava normalen vtis dopoldanskega čiščenja.

Nato sta stopila k nama. Prevzelo me je grozno spoznanje: Prišla sta se posloviti! Srce se mi je stisnilo v majhen boleč kamenček. Zamižala sem, ker nisem prenesla poslednjega pogleda na mojega Rudija, Taja pa se je v joku zgrudila na tla.

»Dobro, zdaj pa je dovolj tega cirkusa!« je dejal moj Rudi. »Kaj vama ni potrebno ničesar spakirati? Mislita tukaj pustiti vse reči?«

Odprla sem oči in Taja je radovedno dvignila glavo.

»Saj menda ne mislita ostati sami tukaj?«

»Ampak vidva gresta vendar v Grčijo. Sama.«

»Kako? Kaj ne gresta tudi vidve? Če se lahko midva pretihotapiva s tovornjakom, se bosta tudi vidve. Mor-da se bosta morali zamaskirati v fante.«

Zamaskirati?! Jaz se lahko zamaskiram v karkoli.

»Seveda bomo morali napraviti podroben načrt,« je nadaljeval moj Rudi.

»In potem ko bomo v Grčiji zaslužili, gremo lahko zaradi mene tudi v tisto vajino Ameriko. Možnosti je ogromno.«

Seveda, možnosti je neskončno, samo da ostanemo skupaj!

»In Bolhico bomo vzeli s seboj!« je vzkliknila Taja.

»Se razume, ona gre povsod zraven,« je dejal Marjan.

Že prav nevzdržna sreča me je preplavljala. Delali smo načrte, naše misli so letele visoko, imeli smo tisoč idej in ostali bomo skupaj do smrti.

Potem je potrkalo na vrata. Zunaj sta stala dva policaja.

»No, pa smo vas le našli,« sta rekla.

Odpeljali so nas na policijsko postajo v Poreč in Bolhe nam niso pustili vzeti s seboj. Tam so nas zaprli v neko sobo, kjer je bila na zid pritrjena masivna klop. Nič drugega. Na oknih pa, o groza, rešetke in pred oknom zid, za zidom drevo in za drevesom ulica in za ulico morje in za morjem Amerika. Samo da mi, razen zidu, nismo videli ničesar. Molče smo se držali za roke in se gledali z velikimi, prestrašenimi očmi. Nato smo si prisegli, da ne bomo nikoli v življenju zaupali staršem in policajem svojih načrtov in da bomo takoj ko se bo pokazala prva možnost, poiskali drug drugega in skupaj pobegnili.

Najprej so poklicali naju s Tajo. S tesnobo sva se ozrli na Marjana in Rudija, ki sta ostala na tisti klopi in zaskrbljeno zrla za nama. Pripeljali so naju v pisarno, kjer so sedeli trije policaji in moški v civilu, in videti je bilo, da so nas vsi zelo veseli. Zlasti miličnik, v katerem sem prepoznala brkača, ki nama je z Rudijem pomagal čez cesto, je postal zelo dobre volje, ko me je zagledal.

»Mislili smo že, da vas ne bomo nikoli našli!« je vzkliknil civilist in si zadovoljno mel roke. »Tri tedne je bila policija na nogah zaradi vaju!«

Nato se mi je lepo zahvalil, ker sem pisala domov in jim tako dala vedeti, da se nahajamo v okolici Poreča.

»Kako? Saj nisem napisala, kje sem!«

»Še nisi slišala za obstoj poštnega žiga? Na njem lepo piše, odkod prihaja razglednica. In potem smo malo poostrili nadzor nad okolišem, malo smo povprašali in kmetje so nam rekli, da se v zapuščeni vasici že nekaj časa dogajajo čudne reči. Zdaj pa nama lepo povejta vse, kar se vama je dogajalo v tem času!«

Spet si je zadovoljno mel roke.

»Zanima nas, kako sta se toliko časa preživljali? Odkod vama sredstva?«

»Kradli že nisva,« je dejala Taja mrko.

Civilist je poslal vse druge ven in ko smo ostali sami, se je zaupno sklonil k nama, rekoč: »Moram vama priznati, da vaju kar občudujem. Tako dolg beg ne uspe vsakomur. Gotovo vama je kdo pomagal, seveda bo njegovo ime ostalo med nami; rad bi mu samo čestital.«

Nisem mogla verjeti, da naju ima za tako butasti.

»No, le povejta, kdo je bil. Nič se mu ne bo zgodilo,« je dejal in se nedolžno nasmihal.

Če ne bi v teh treh tednih videla toliko lagajočih odraslih, bi mu še verjela.

»Peter Pan,« sem rekla hudobno.

Vestno si je zapisal njegovo ime in zahteval še ostale podatke. Dala sva mu Sonjin naslov (to se bo zabavala!).

»Gotovo se tudi nista sami spomnili, da bi pobegnili. Kar ne morem verjeti, da je to zraslo na zeljniku dveh majhnih pridnih deklc! Le povejta, kdo vaju je nagovoril. Meni lahko vse povesta!«

In radovedno je stegnil čez mizo svoj očetovski nos.

»Oh, to so bili Mark Twain, pa France Bevk, Fran Milčinski ...« sem hitela vestno naštevati svoje idejne voditelje, človek pa si je skrbno zapisoval njihova imena. Marka Twaina sem mu morala še posebej črkovati.

»Naju boste zaprli v poboljševalnico?« sem vprašala, ko je prenehal pisati.

Človek si je spet zadovoljno mel roke in govoril:

»Tega vama pa ne morem reči, zdaj bo vajin primer prevzela slovenska policija. Če bi bilo po mojem, bi vaju že zaprli v najtemnejšo poboljševalnico. Staršem povzročati take skrbi!«

Nato je poklical brkatega policaja (izvedeli sva, da mu je ime Renato), ki naju je odpeljal iz sobe. Po hodniku nam je naproti prihajal policaj in gnal pred seboj Rudija in Marjana.

»Nas boste zaprli skupaj?« sem vprašala Renata.

»Kje pa! Fanta peljejo naravnost v marico in na Jesenice. Starši nočejo priti po njiju. Po vaju pridejo jutri.«

Bilo je, kot bi se v mojem srcu potrgale strune. Vide-

la sem samo še povešeno glavo mojega Rudija in drobne črne kodre, ki so se mu začeli delati na tilniku, še malo – in bil je mimo mene. Stekla sem za njim, policaj, ki ju je peljal, je hotel protestirati, pa ga je zaustavil Renato: »Pusti, naj se otroci poslovijo ...«

In potem sem obstala pred njim in zaradi solz je bilo, kot da ga gledam skozi akvarij. Vzeli mi bodo Rudija. Zaprla sem oči in trdo pritisknila svoja usta na njegova. To je bil najin prvi in zadnji poljub. Taja se je ihte naslanjala na Marjanovo ramo in ko ga je policaj potegnil proč, mi je obvisela v rokah kot ovenela roža.

Renato je s svojimi brki nekaj debatiral o ubogih otrocih in naju moral tako rekoč odnesti v avto, tako slabotni sva bili od žalosti.

»Premajhni ste še za zapor. Do jutri bosta počakali v hotelu. Saj ne bosta poskušali pobegniti, kajne?«

V hotelu sva morali počakati na recepciji, da je Renato uredil formalnosti. Sedeli sva v foteljih in si želeli, da bi kdo od mimoidočih opazil najino stisko, da bi prišel mimo recimo Superman, preoblečen v italijanskega trgovskega potnika, in nama pomežiknil, rekoč: »Nobenih skrbi, punce, zdaj bom jaz urejal vajine zadeve.«

In potem bi šli skupaj po Rudija in Marjana.

Pa ni bilo nobenega Supermana, ker je bil to samo hotel D kategorije, in receptorka je buljila v naju kot v deveto čudo, medtem ko ji je Renato podpisoval neke papirje.

Soba je bila kot v kakšni stari bolnišnici, vsa bledozelena in okrušena. Renato naju je pustil sami in se kmalu vrnil z dvema velikima kosoma kruha, na vsakem je bil dunajski zrezek, in z dvema kokakolama. S tresočimi rokami sva držali kruh in na zrezek kapljali solze. Veliko raje bi jedli naš dragi prepečenec skupaj z Marjanom in Rudijem in Bolho. Renato naju je sočutno opazoval.

»Vse bo še dobro,« je rekel.

Solze pa so kar kapljale.

»Kmalu morata spet priti v Poreč, seveda s starši, in razkazal vama bom mesto in vaju peljal na najboljši sladoled na svetu. Pa tudi sicer, če bosta imeli kakšne težave v življenju, samo pokličita policijsko postajo Poreč in vprašajta za Renata.«

Najboljši sladoled na svetu je bil tisti, ki sva ga jedla z Rudijem. Nekaj časa smo molčali, nato pa se je spet oglasil Renato.

»Lahko še kaj storim za vaju? Karkoli ...«

Povedali sva za Bolhico in ga prosili, če gre lahko ponjo v našo vasico in poskrbi zanjo. Nato je vsaki na nočno omarico položil čokolado »Životinjsko carstvo« in odšel.

Takoj ko sva ostali sami, sva planili k oknu in ga odprli. Niti ni bilo tako visoko in gledalo je na dvorišče, kjer so bili smetnjaki, zaboji s praznimi steklenicami in sodi.

»Mislim, da lahko mirno pobegneva odtod in greva naravnost na Jesenice po Rudija in Marjana,« sem rekla.

Začeli sva zavezovati rjuhe, da bi se po njih spustili na dvorišče, kot to priporočajo v nemalo filmih. Toda iz kuhinje so kar naprej prihajali na dvorišče, zato sva sklenili, da pobegneva kasneje, ko bodo zaprli hotelsko restavracijo. Do takrat pa lahko malo zadremlejša.

Zbudili sva se, ko je bilo sonce že precej visoko, od zunaj se je razlegal mestni trušč in na dvorišču sta se na ves glas prepirali dve ženski. Zaspali sva! Pred vrati sva zaslišali glasove, nekdo je pritisnil na kljuko in skozi vrata – ki SPLOH NISO BILA ZAKLENJENA! – sta prikorakala miličnik Renato in Tajin oče, ki je bil od razburjenja veš lisast v obraz. Zavozljani v rjuhe sva čepeli na postelji in prestrašeno strmeli vanj. Dr. Grabnar je s pogledom, ki ga ne bi zdržal niti Superman, bolščal v Tajo in rekel z ledenim glasom: »Tega nisem pričakoval od tebe, Taja.«

Renato je skakljal okrog njega in govoril: »Vidite

gospod, da sta dobri deklici. Niti poskušali nista pobegniti, čeprav sem pustil vrata odklenjena. Seveda sem vso noč kontroliral vhod.«

Tajin oče pa je s tistim čudnim pogledom samo buljil v Tajo, ki je molče pobirala svoje stvari v potovalko.

»Predlagam vam, da niste prestrogi z njima,« je hitel Renato. »Veliko sta morali prestati v tem času in to je najboljša šola. Vam povem, da pameten pogovor včasih več zaleže kot kazen, pretepanje pa sploh nikamor ne vodi, in če bi jaz ...«

»Spokajta že in gremo!« ga je brezobzirno prekinil Tajin oče. Takrat se je prvič obrnil k meni in v njegovem pogledu je bilo toliko sovraštva, da so mi v glavi takoj oživele Sonjine besede: »Tajin oče te bo razbil, ko te dobi!«

Ko sem pogledala Renata, sem imela v očeh vročo prošnjo, naj me zadrži v Poreču, vendar ni razumel. Vzpodbudno se mi je nasmehnil in dejal: »Zdaj bo vse dobro, mala Vlasta. Tudi ti boš kmalu v objemu svojih staršev.«

Ne vem, kje je videl kakšen objem.

Nato me je tovariško potrepljal in veliko raje bi ostala pri tem prijaznem, ljubem policaju, kot pa se vrnila domov. Še nikoli si nisem tako goreče želela, da bi me kdo posvojil.

Togo sva sedeli na zadnjih sedežih. Tajin oče je molče šofiral in tišina je bila vedno bolj tesnobna. Hotela sem nekaj reči Taji, pa je zabevskal: »Ti pa, da si mi čisto tiho, smrklja! Če bi bila moja, bi te zdajle zbil kot mačka! Toliko hudega si nam vsem naredila!«

Potem smo molčali do Ljubljane in mimo nas se je peljalo vse, kar sva doživeli. Veleblagovnica v Poreču, kjer sva nakupovala z mojim Rudijem, v daljavi je bil kupček kamenja na gričku – naša vasica. Tople solze na nosu: Le kaj zdajle dela najina Bolhica? Začutila sem grozno potrebo po tem, da bi stisnila k sebi njeno ljubo, drobno telesce. Mimo je bila gričevnata pokrajina, v kateri se je skrivala hiša dobrega kmeta in njegove žene (blagor njunim otrokom!), mimo je

bil odcep za Savudrijo (zbogom, dragi Peter, in dragi angeli – upam, da ste še vsi tam in niso nobenega odpeljali tja, kamor je šel Dieter). Mimo je bil odcep za Piran in v globini morje in Portorož in jadrnice v zalivu (živela svoboda!) in potem Koper, vonj po pristanišču, velika ladja je pravkar izplula (mogoče gre v Ameriko). Peljemo se mimo prostora, kjer je stal cirkus, ni ga več, samo poteptana trava se počasi postavlja pokonci. Zbogom, sloni, in vso srečo, klovni! Mimo je odcep za Ankaran in skozi odprto okno avta vonj po počitnicah. In potem Kozina, Postojna, tesnoba narašča, da že skoraj ne morem več dihati. Logatec. Morda me bodo peljali kar naravnost v poboljševalnico in mi ne bo treba videti staršev. Ko bi vsaj ... Vrhnika. Zdi se mi, da bom izgubila zavest. V vzratnem ogledalu ujamem leden pogled Tajinega očeta. Kakšen pogled bodo imeli šele moji starši.

Vso pot čutim poleg sebe Tajo, močno se tiščiva s komolci in stegni. Še huje mi bo izgubiti njo kot Rudija, to zdaj vem. Njen oče bo napravil vse, da naju bo ločil. Le zakaj mi nikoli ni povedala, da ima takega očeta? Pred tremi tedni pravzaprav še nisem nič vedela o njej, pa je vseeno pobegnila z mano. Ta lepa, mirna in tiha deklica. Ne upam si je pogledati. Vidim solze, ki ji kapljajo na hrbtno stran roke. Le odkod jih jemlje, saj praktično joče že dva dneva?

Tajin oče me iztovori na policijski postaji v Šiški. Skušam se posloviti od Taje, pa me njen oče surovo nažene iz avtomobila. Posloviva se z očmi: Najina pri-sega velja! Do smrti!

Tajin oče me preda policajem in spet me zaprejo v neko sobo in spet me zaslišuje nekdo v civilu. Prijazen je. Pokaže mi nekaj fotografij razmesarjenih žensk (zelo poučno) in mi ljubeznivo razloži, da bom tudi jaz tako končala, če bom še kdaj ušla od doma. Postavlja mi več ali manj ista vprašanja kot tisti v Poreču, samo da ga moji odgovori očitno zabavajo in se ves čas hah-lja. Simpatičen je.

»Ti si mala sebična pustolovka, kajne? Upam, da te bo zdaj minilo potepuštvo. Dovolj si bistra, da vidiš,

da ne moreš nikamor pobegniti. V življenju ima vsaka stvar svoj čas.«

Njegovih besed ne razumem, vendar sklenem, da si jih bom zapomnila. Za potem, ko bom pametnejša.

Vprašam: »Me boste dali v poboljševalnico?«

»Tokrat ne. Starši so podpisali in jamčijo zate. Seveda pa boš v stalni obravnavi. Psiholog, socialna delavka in te reči. Naslednjič pa seveda v dom, kaj pa drugega!«

Naredi se mi velik cmok v grlu, ko ponižno rečem: »Vas lahko še nekaj vprašam, spoštovani gospod policaj?«

Pokima.

»Ste mogoče slišali, kaj je z Rudijem in z Marjanom z Jesenic?«

»Tista dva tička, ki so ju ujeli skupaj z vama? Onadva sta bila že včeraj prepeljana v Slovenijo. Tisti Marjan je šel naravnost v dom, menda ima nemogoče družinske razmere. Tisti Rudi ...« Prodorno me je pogledal. »... tisti Rudi je tudi revež, starši ga niso hoteli nazaj, češ da je zakrknjen, in moral bi v dom, vendar sta se zanj zavzeli šolska psihologinja in babica. Zdaj je pri njej.«

Vsaj to!

»Res te ne razumem, Vlasta, vsi otroci pobegnejo zaradi težav doma, ampak pri vas pa le ni tako hudo, neštetokrat sem govoril s tvojimi starši, odkar smo vaju iskali. Čisto normalni so.«

Kaj pa on ve! Njemu ni treba ob devetih zvečer v posteljo.

»Zakaj si ušla?«

Skomignila sem z rameni. Mar naj bi mu pravila o Ameriki, o čudoviti prihodnosti, ki me čaka tam? Odraslim se vse najbolj preproste stvari zdijo nemogoče.

Tiho in previdno je potrkal na vrata in takoj sem vedela, da je to moja mama. Očeta tudi nisem pričakovala, saj še na govorilne ure ni nikoli prišel. Mama je vstopila, bila je čisto bleda in takoj je prižgala cigareto.

»Je to vaša hči?«

Pokimala je in debelo pogoltnila.

Ko sem jo zagledala, so se mi iz neznanih razlogov začele kopičiti solze, in čutila sem, da mi bodo brizgnile ven skozi nos, če jih ne bom spustila ven pri očeh.

»Lahko jo odpeljete, vse drugo pa kot smo se zmenili,« je dejal policaj, in odcapljala sem z mamo ven na cesto.

Molčala je in začela sem slutiti, da morda ne bo nikoli več nihče spregovoril z mano. Zanalašč sem začela zaostajati. Ni se ozrla. Mar se ne boji, da bom spet pobegnila? Ustavim se pri neki izlozbi in spustim nekaj solz. Saj sem vedela, da me ne marajo, ampak da to kar brez sramu razkazujejo pred celo Šiško?! V šipi zagledam mamin obraz. Vsa je oblita s solzami. Zato se ni ozrla! Prime me za roko. Kako to dobro dene, njena topla debela dlan! Objame me, njen parfum prijazno diši. Nato se obe zjokava.

»Samo, da ne boš povedala očetu, da sem jokala,« reče in si obriše solze in se s skrbjo pogleda v ogledalo.

In doma. Oče me samo ošvigne izza časopisa. Ne govori z mano. Pogovarjata se vsakdanje stvari, kot da me ni in kot da me nikoli ni bilo. Toda za kosilo so moje najljubše jedi.

Popoldne telefonira Sonja. Čisto iz sebe je: »To je noro, stara!« kriči v telefon. »Komaj čakam, da te vidim in da izvem vse blazne reči, ki sta jih doživeli. Veš, da so Tajo njeni stari izpisali iz šole? Nočejo, da še kdaj pride v stik s tabo. Tudi moji stari težijo, naj se čimmanj videvam s tabo, ampak se bodo že unesli. Boš prišla v ponedeljek v šolo? Samo še dva tedna sta do konca pouka! Tvoji stari so se zmenili, da boš čez poletje delala izpite.«

In nato je še in še govorila, meni pa je v glavi ostalo samo to, da so Tajo izpisali.

Potem se grem skopat. Celo popoldne sedim v banji, malo zato, ker kar traja, če si hočeš zdrgniti stran

večtedensko umazanijo, malo pa zato, ker si ne upam ven. Žre me to, ker še ni bilo nobene kazni. Čakam, kakšna bo.

Presenečena sem, ker mi starši zvečer dovolijo gledati televizijo. Nato gremo spat. Zelo močan občutek je po tako dolgem času potepanja in neudobja zopet spati v svoji sobi, ležati v svoji dobri stari postelji, prisluškovati znanim šumom in vonjati ljube stare vonjave. Odprla so se vrata in v sobo se je splazil oče.

»Neki policaj Renato iz Poreča je telefoniral in ti sporoča, da je Bolha na varnem. Samo ne povej mami, da sem ti povedal.«

In potem je tema, mesto samo še brunda, govorjenje iz sobe staršev se sliši še dolgo v noč in jaz ... tiho in dolgo sem jokala za Tajo, Marjanom in mojim Rudijem. Čisto malo pa sem bila tudi srečna, ker sem doma. Tudi živeti s starši in hoditi v šolo je konec koncev pustolovščina.

Pod milim nebom
Desa Muck

Urednik: Boštjan Grošelj

Oblikovanje naslovnice: Jože Trobec

Prelom: Neža Trobec Teropšič

Založba: Intelego d.o.o.

Za založbo: Lidija Grošelj

Tisk: Tiskarna Pleško d.o.o.

Ljubljana 2005

*Torej! Mislim, da je zelo
fino pisati roman.
Prepričana sem, da
bo pomemben za celo
človeštvo in da bo precej
pripomogel k temu, da bodo
ljudje boljši, da ne bo več
vojn, lakote, itd. Počutim se
zelo poduhovljeno. Torej.
Sicer pa, kot vse kaže,
je pisati roman precej
težko, čeprav se bom strogo
držala resničnih dogodkov.
Vseeno ni tako enostavno
začeti, kot bi človek mislil,
kadar bere druge knjige.
Torej... Mogoče pa jaz
sploh ne znam pisati?
Najbolje, da kar začnem,
pa bomo videli. Torej?
Kaj pa če bo to najslabši
roman vseh časov? Ni
važno, kar začela bom.
Torej... Morda bi pa vseeno
prej napisala matematično
domačo?
Neeeeeeeeeee!!!*

Knjižnica

MLADI
MUCK DESA
Pod milim nebom

000005310

OŠ HRDINJA CELJE

COBISS